

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

3351/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	698
3352/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	699
3353/2012. (XII. 5.) AB határozat	alkotmányjogi panaszok elutasításáról.....	700
3354/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz alapján indult eljárás megszüntetéséről...	709
3355/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	710
3356/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	711
3357/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	712
3358/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	714
3359/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	715
3360/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	717
3361/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	718
3362/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	720
3363/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	721
3364/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	723
3365/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	724
3366/2012. (XII. 5.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	725

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3351/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.22.191/2011/4. számú ítélete ellen – a Fővárosi Bíróság 56.Pf.632.094/2011/6. számú ítéletére, valamint a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 19.P.II.21.909/2008/45. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal – benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, 24. cikk (3) bekezdés *b*) pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, illetve 27. §-a alapján, a törvényben meghatározott határidőn belül alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, kérve a Kúria Pfv.III.22.191/2011/4. számú ítélete felülvizsgálatát, valamint – a Fővárosi Bíróság 56.Pf.632.094/2011/6. számú ítéletére, valamint a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 19.P.II.21.909/2008/45. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megsemmisítését, mert ellentétesnek tartja az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében megfogalmazott jogállamiság elvével.
- [2] Előadja, hogy a támadott határozatokban az eljáró bíróságok ingatlanforgalmi szakértő kirendelésével megállapították, hogy az indítványozó ingatlana a közúti forgalom megnövekedésével kárt szenvedett, ennek ellenére azonban az okozott kárnak csak töredékét ítélték meg számára. Az indítványozó szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-a a károkozó magatartás jogellenességét vélelmezi, így a károsultnak az ok-okozati összefüggés bizonyítása után a jogellenességet nem kell tovább bizonyítania.
- [3] Ezzel szemben az eljáró bíróságok – a Ptk. 339. §-ával összeegyeztethetetlen módon – a szakértők által kiszámított teljes kártól indokolatlanul kisebb kártérítési összeget állapítottak meg. Az indítványozó szerint a jogállamiság elvével ellentétes, hogy a vétkes károsult viselje a kár jelentős részét, azaz a bíróság kártérítés fizetésére kötelezi az alperest, ugyanakkor az értékcsökkenés miatti kárigényt elutasítja.
- [4] A diszkrimináció tilalmát sérti az indítványozó szerint az, hogy más hasonló eljárásokhoz képest, ahol csak ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás történt, a bíróság útforgalmi szakértő véleményét is figyelembe vette az ügyben. Szerinte ez nem csak hátrányos megkülönböztetést jelent az indítványozó sérelmére – mivel a bíróság többletbizonyításra kötelezte más, hasonló eljárásokhoz képest –, hanem a „túlbizonyíttatás” összeegyeztethetetlen a jogállamiság elvével is.
- [5] Hivatkozik az indítványozó a tulajdonjog sérelmére is, hiszen a károkozás jogtalan tulajdonelvonás, ezért ingatlanát vissza kellene állítani eredeti állapotára, ami adott ügyben szerinte az azonnali, teljes és feltétlen kártérítést jelenti. Mivel a bíróságok csak részben adtak helyt a felperes keresetének, és nem ítélték meg az általa kért teljes kártérítési összeget, a „részkártérítéssel” megsértették a tulajdon védelmének elvét.
- [6] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [7] Az alkotmányjogi panasz vizsgálata alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az nem felel meg a befogadhatóság követelményeinek: az indítványozó a bírósági ítéletek érdemével kapcsolatosan nem állított a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel. Indokolása csak érintőlegesen tartalmaz alapjogi érvelést: tulajdonhoz való jogát annyiban érzi sérülni, amennyiben nem kap teljes kártérítést. Ténylegesen

azt vitatja, hogy a bíróság milyen szakértői bizonyítást vett igénybe, és annak megállapításait hogyan értékelt; azaz kérelme döntően arra irányul, hogy az Alkotmánybíróság vizsgálja felül a bizonyítást és a bizonyítékok bírói mérlegelését. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van hatásköre, ebbe azonban a bizonyítékok bírói mérlegelésének és a bírósági eljárás teljes egészének felülbírálata nem tartozik bele. Az indítványozó sem a bíróság eljárásával, sem az ítélet érdemével kapcsolatosan nem állított olyan pontosan körülírt alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel.

- [8] Az Abtv. 56. § (3) bekezdése értelmében a befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [9] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában szabályozott befogadási feltételeknek, ezért az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Holló András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3101/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3352/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.I.22.282/2011/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és meg-

semmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára hivatkozva – 2012. július 18-án benyújtott indítványában – a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.I.22.282/2011/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, valamint azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság a határozata indokolásában rögzítse, hogy a megismételt eljárásban a bíróságnak az Alkotmánybíróság által elfogadott elveknek megfelelően kell eljárnia.
- [2] Az indítványozó adós a Szigetvári Városi Bíróság előtt 0205-4.Vh.466/2009/Pb. szám alatt ellene indított végrehajtási ügyében végrehajtási kifogást nyújtott be, amelyet az elsőfokon eljáró bíróság elutasított, majd az adós fellebbezése nyomán a Baramya Megyei Bíróság előtt 1.Pkf.50385/2011. szám alatt ugyanezen végrehajtási ügyben az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A végrehajtási kifogás az árverésre bocsátott ingatlan árverési vételárát kifogásolta, arra hivatkozással, hogy az adós és a végrehajtást kérő a közöttük kötött kölcsönszerződésben magasabb kényszerértékesítési árban állapodtak meg, amelyet az indítványozó szerint a bírói végrehajtó a végrehajtás során jogsértő módon figyelmen kívül hagyott.
- [3] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmét a Kúria Pfv.I.22.282/2011/3. számú végzésével érdemi vizsgálat nélkül hivatalból elutasította. A Kúria arra hivatkozott, hogy a Vht. a 214. §-ában és a 219. §-ában tételesen meghatározza, hogy a végrehajtási ügyben hozott, másodfokon jogerőre emelkedett végzések közül melyek támadhatók felülvizsgálati kérelemmel és – figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 271. §-ának (1) bekezdésére is – megállapította, hogy az indítványozó által benyújtott felülvizsgálati kérelemmel támadott másodfokú határozat felülvizsgálatára nincs lehetőség, következésképpen az erre irányuló felülvizsgálati kérelmet a Vht. 9. §-a és 224. § (1) bekezdése értelmében alkalmazott Pp. 273. § (2) bekezdésének a) pontja alapján hivatalból elutasította.
- [4] Ezzel a végzéssel szemben nyújtott be alkotmányjogi panaszt az indítványozó az Abtv. 27. §-ára hivatkozással, mert álláspontja szerint a végzés az Alaptörvény XIII. cikkében és XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdésében foglalt alapjogait sérti.

- [5] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról kell

döntenie. Ezért az Alkotmánybíróság először azt vizsgálta, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó, törvényben meghatározott formai és tartalmi követelményeknek.

- [6] Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés: *a*) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és *b*) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [7] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy jelen ügy szempontjából, az indítványozó jogvitás ügyében meghozott érdemi döntésnek – éppen a felülvizsgálatnak a Kúria által megállapított kizártsága folytán – a másodfokon eljáró bíróság jogerős határozata tekinthető. Ez utóbbi ellen viszont – annak meghozatalától számított 60 napon belül – az indítványozó nem nyújtott be alkotmányjogi panaszt.
- [8] A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria Pfv.I.22.282/2011/3. számú végzése ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. §-ában szabályozott befogadási feltételeknek, ezért az indítványt az Abtv. 64. § *d*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Holló András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3363/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3353/2012. (XII. 5.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panaszok elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panaszok tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t :

1. Az Alkotmánybíróság az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve

módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 9–12/B. §-ai alaptörvény-ellenességének vizsgálatára irányuló alkotmányjogi panaszokat elutasítja.

2. Az Alkotmánybíróság az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 9. § (1a) bekezdése, (2)–(3)–(4) bekezdése, 12/A. §-a és 12/B. §-a alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló azt az alkotmányjogi panaszt, amelynek az indítványozója nem magánszemély, visszautasítja.

3. Az Alkotmánybíróság visszautasítja azokat az indítványokat, amelyekben nem az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében felsorolt, hanem egyéb okból kezdeményezték az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény vizsgálatát.

4. Az Alkotmánybíróság az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 8–12. §-a nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatára irányuló indítványokat visszautasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] Az indítványozók az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény (a továbbiakban: Törvény) 9. § (1a) bekezdése, (2)–(3)–(4) bekezdése, 12/A. §-a és 12/B. §-a vizsgálatát kezdeményezték.
- [2] A 11 indítványozó 12 beadványának előzményéhez tartozik, hogy az Alkotmánybírósághoz 2010-ben és 2011-ben számos magánszemély és szervezet fordult a Törvény alkotmányellenességének vizsgálatát kezdeményezve.
- [3] A végkielégítések különadója néven ismertté vált jogszabályról az Alkotmánybíróság első alkalommal 2010. október 26-án döntött [184/2010. (X. 28.) AB határozat, ABH 2010, 900, a továbbiakban: Abh1.], másodsor pedig a 37/2011. (V. 10.) AB határozatban (ABH 2011, 225, a továbbiakban: Abh2.), 2011. május 6-án.
- [4] Az Abh2. akkor jelezte, hogy az Alkotmánybíróság
- [5] *a*) külön bírálja el a jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló, illetve
- [6] *b*) azokat az indítványokat, amelyekben nem a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: előző Alkotmány) 32/A. § (2) bekezdésében felsorolt, hanem egyéb okból kezdeményezték az eljárást.

- [7] Vagyis ezek az eljárások az Abh2. meghozatala után folyamatban maradtak.
- [8] Az Abh2. meghozatala után, de 2011. december 31. előtt több új indítvány is érkezett az Alkotmánybírósághoz. Ezeket már a Törvénynek a 2011. évi XLVI. törvénnyel való módosítását követően nyújtották be.
- [9] 2. Időközben hatályba lépett az Alaptörvény, és átalakult az Alkotmánybíróság hatásköre.
- [10] Az absztrakt normakontroll bárki által való kezdeményezésének a lehetősége megszűnt, a folyamatban lévő ilyen eljárások megszűntek.
- [11] Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) egyik átmeneti szabálya [71. § (3) bekezdés] azonban lehetőséget adott arra, hogy – ha a törvényi feltételek fennállnak – az ilyen ügyek indítványozói alkotmányjogi panaszként nyújtsák be beadványukat.
- [12] A jelen ügyben elbírálásra váró indítványok – egy kivétellel – az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján benyújtott olyan alkotmányjogi panaszok, amelyeknek 2011. december 31-én megszűnt absztrakt normakontroll eljárás az előzménye. Egy esetben az alkotmányjogi panasznak nincs ilyen előzménye.
- [13] Az indítványozók – egy kivétellel – magánszemélyek. Az egyik indítványozó szakszervezet, aki a saját nevében fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [14] Az indítványokban közös az, hogy a 2010-es adóévre szóló, a 2010-es adóéven belül előírt kötelezettségre vonatkozó törvény egyes rendelkezései (9–12/B. §-ai) alkotmányellenességét állítják.
- [15] Valamennyi indítvány hivatkozik az emberi méltóság (Alaptörvény II. cikk) sérelmére.
- [16] Ezen túl vannak olyan beadványok is, amelyekben nemcsak ez szerepel, hanem az indítványozók az Alaptörvény más szabályait [B) cikk (1) bekezdése, R) cikk (1)–(2) bekezdése, Q) cikk, XII. cikk, XIII. cikk, XVII. cikk (3)–(4) bekezdése, XX. cikk] is felhívják, illetve magánszemélyként nemzetközi szerződésbe való ütközést is állítanak.
- [17] Az indítványokban közös az is, hogy a Törvénynek a 2010. évi CXXIV. törvénnyel és a 2011. évi XLVI. törvény 1–3. §-aival módosított szabályait egyaránt támadják. Ennek oka, hogy a Törvény és mindkét módosítása a 2010-es adóévre visszaható hatályú. Ezért valamennyi indítványozót illetően a jelenleg hatályos, módosított szabályokat kell alkalmazni a 2010-es adókötelezettségeiket illetően.
- [18] Az Alkotmánybíróság mindezekre figyelemmel célszerűnek látta az azonos tartalmú ügyek egyesítését.
- [19] 3. A jelen esetben olyan törvény vizsgálatát kezdeményezik az alkotmányjogi panaszokban, amely általában önadózással, hatósági közreműködés nélkül érvényesül. Hatósági döntésre ilyenkor abban az esetben kerül sor, ha az adóalany nem tesz eleget törvényi kötelezettségeinek, vagy az adót ugyan megállapítja, bevallja, megfizeti, de utóbb alaptalanul önellenőrzést kezdeményez.
- [20] Ennek azért van jelentősége, mert az Abtv. alapján az Alkotmánybíróság eljárása nemcsak a jogorvoslat kimerítése után, hanem kivételesen akkor is kezdeményezhető, ha
- [21] a) az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és
- [22] b) nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette [26. § (1)–(2) bekezdés].
- [23] A vizsgált törvény támadott rendelkezései olyan kötelezettségeket tartalmaznak, amelyeknek hatályosulása közvetlenül, bírói döntés nélkül következik be és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló, jogorvoslati eljárás.
- [24] Az Abtv. értelmében az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönteni kell. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be (29. §).
- [25] A jelen esetben, jóllehet eddig már kétszer döntött az Alkotmánybíróság a végkielégítési különadóról, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy a részben megváltozott alkotmányjogi környezetben miként kell megítélni adótörvény visszaható hatályát. Az Alaptörvény már nem tartalmaz szabályt arra nézve, hogy adókötelezettség visszaható hatállyal is érvényesíthető. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság hatáskörét korlátozó azon rendelkezés, amely csak nevesített alapjogokat (ezek között az emberi méltóságot) illetően teszi lehetővé adótörvény vizsgálatát, és „egyéb” okokból nem [az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése], tartalmilag lényegében változatlan maradt az Alaptörvényben.
- [26] 3.1. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság tanácsa mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget. Megállapítható a jelen esetben, hogy a magánszemélyek mindegyike érintett (ezt minden esetben vagy az adóbevallás másolata, vagy a munkáltatói igazolás, vagy adófelnyilatkozat kivonat becsatolásával igazolták). A magánszemélyek panaszait az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján, a fentiekre tekintettel, befogadta.
- [27] 3.2. Megállapítható az is, hogy a szakszervezet ezzel szemben nem érintett, mert nem alanya, és szakszervezeti minőségében nem is kötelezettje a végkielégítési különadónak.

- [28] Az Alkotmánybíróság ezért a szakszervezet alkotmányjogi panaszát az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdése alapján – a 26–27. § szerinti érintettség hiánya miatt – visszautasította.
- [29] 3.3. Három indítványozó (valamennyien magánszemélyek), nemzetközi egyezménybe ütközésre is hivatkozott. Ketten az Európai Unióról szóló szerződésnek a Lisszaboni Szerződés [kihirdette az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Közösséget létrehozó szerződés módosításáról szóló lisszaboni szerződés kihirdetéséről szóló a 2007. évi CLXVIII. törvény] az 1. cikk 8. pontja által módosított 6. cikk (1) bekezdése, ezzel összefüggésben az Európai Unió Alapjogi Chartája különböző rendelkezései [1. cikke, 17. cikk (1) bekezdése, 20. cikk (1) bekezdése, 21. cikke, 25. cikke, 34. cikk (1) bekezdése és 52. cikke] sérelmét állították. Egy indítványozó az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikke rendelkezéseivel való ellenét vizsgálatát is kérte.
- [30] Jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatát az Abtv. 32. § (2) bekezdésében felsoroltak – az országgyűlési képviselők egynegyede, a Kormány, a Kúria elnöke, a legfőbb ügyész, valamint az alapvető jogok biztosa, a bíró az előtte folyamatban levő egyedi ügyben – kezdeményezhetik.
- [31] Az indítványozó magánszemélyek nem tartoznak ebbe a körbe, ezért a panaszukat ezekben a részekben az Alkotmánybíróság visszautasította [Abtv. 64. § b) pont].
- [32] 3.4. Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében felsorolt jogokhoz képest „egyéb okból” kezdeményezett eljárásokat illetően megállapítható, hogy több indítvány hivatkozik a Törvény egyes rendelkezéseivel kapcsolatban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikk (1)–(2) bekezdése, Q) cikke, XII. cikke, XIII. cikke, XVII. cikk (3)–(4) bekezdése, XX. cikke sérelmére is.
- [33] Habár az Alaptörvényben már nem szerepel az alkotmánybírói felülvizsgálatnak az a korábbi, az előző Alkotmányban még szereplő feltétele, hogy az indítvány az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében megjelöltekén kívül nem tartalmazhat egyéb okot, az egyéb okból kért felülvizsgálatnak változatlanul nincs helye. [Az előző Alkotmány 32/A. § (2) bekezdése csak akkor tette lehetővé bizonyos pénzügyi tárgyú törvények alkotmányellenességének vizsgálatát, ha az indítvány az alkotmányellenesség okaként nevesített jogok sérelmét jelölte meg, és nem tartalmazott egyéb okot. Az előző Alkotmánynak az „és nem tartalmaz egyéb okot” fordulata az érdemi vizsgálat lehetőségének együttes feltétele volt. Vagyis nem volt helye érdemi eljárásnak, ha az indítvány „egyéb okot” is tartalmazott.]
- [34] Az Alkotmánybíróság formális szempontnak tekinti, és saját belső eljárására tartozó ügyviteli kérdésnek, hogy ilyen esetben az Alaptörvény hatáskör-korlátozó szabálya alkalmazásánál külön határozatot kell-e hozni, és elkülönítetten kell-e vizsgáldni, vagy elbírálhatók más kérdésekkel együtt is a benyújtott panaszoknak ezek az elemei. A jelen ügyben az Alkotmánybíróság az együttes elbírálás mellett döntött, és a panaszokat ezekben a részükben visszautasította.
- [35] 4. Az Alkotmánybíróság tartalmuk szerint bírálja el az indítványokat, amelyek a Törvény egyes rendelkezéseiről azt állítják, hogy azok az emberi méltóság védelméhez való jogot sértik. Az indítványok lényege az alábbiak szerint foglalható össze.
- [36] Az Abh2. meghozatalát, illetve a Törvénynek a 2011. évi XLVI. törvénnyel való módosítását követően benyújtott indítványok mindegyike állítja az emberi méltóság védelméhez való jog (Alaptörvény II. cikk) sérelmét.
- [37] Ezzel kapcsolatban jellemzően az Abh2. indokolásában szereplő egyes megállapításokra hivatkoznak, illetve a határozathoz csatolt párhuzamos indokolásokból idéznek.
- [38] Azt állítják, hogy mindazok az érvek, amelyeket az Abh2. a 2005–2009-es időszakra tartalmaz, irányadó a 2010-es adóévre, illetve az ebben az évben jövedelmet szerző személyek különadójának alkotmányosságára. A vizsgált és a még le nem zárt adóévre, 2010-re is szóló törvényt 2010. november 19-én hirdették ki és a különadó mértéke változatlanul az adóalap 98%-a. Az új adókötelezettséget tartalmazó jogszabályt tehát csak az év utolsó előtti hónapjában ismerhették meg az érintettek, és az szokatlanul magas adómértéket tartalmaz. A 2010. január 1-je és december 29. közötti időszakban megszerzett jövedelmek adózási feltételeinek adóalanyra nézve hátrányos módosítása, a jövedelmek jellegére és a különadó mértékére tekintettel, felveti az emberi méltóság védelméhez való jog sérelmét a le nem zárt, 2010-es adóév érintettjei esetében is. A különadó alapjául szolgáló, 2010-ben megszerzett jövedelmekre is érvényes az Abh2.-nek az a megállapítása, hogy a jövedelem a törvényben meghatározott jogcímen és mértékben, visszaélés nélkül megszerzett bevételnek minősül. [ABH 2011, 225, 244.] A Törvény szerinti különadó jellegére pedig változatlanul igaz az Abh1. következő megállapítása: a közsférából való távozással összefüggésben jogszabály alapján, rendeltetésszerű joggyakorlás keretei között teljesített kifizetésekre is alkalmazandó, jelentős mértékű, büntető jellegű adóról van szó [ABH 2010, 900, 915.]. A munka, az esetek jó részében életpálya alapján, jogszerűen, törvényekből származóan szerzett jövedelemre előírt különadó megbélyegzi, megszegyeníti azokat az egykori szakmai, állami vezetőket, akik

hosszú éveket, olykor egész pályafutásukat a közszférában töltötték. A közvélemény, a társadalom előtt leértékeli munkájukat, aláássa önbecsülésüket és az előzőek okán sérti emberi méltóságához való jogukat.

- [39] Az adó mértékét illetően megállapítható, hogy a különadó már tartalmilag sokkal inkább kvázi szankció, nem pedig a közterhekhez való hozzájárulás egyik formája. A szankció viszont – amint erre a 31/1998. (VI. 25.) AB határozat utal – olyan joghátrány, amelyet valamely jogszabályi rendelkezés (vagy egyedi hatósági döntés) megszegése esetére helyez kilátásba a jogalkotó [31/1998. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1998, 247.]. A különadó alapját jelentő jövedelmek esetén azonban nincs szó jogellenességről. A 2010-es adóév érintettjeire is érvényes az a megállapítás, amely szerint a természetes személy jelentős mértékű állami beavatkozás vétlen áldozatává válik, és ezért méltóságában teljes joggal sértve érezheti magát [ABH 2011, 225, 244.].
- [40] Számos indítványozó kifejezte egyetértését az Abh2-höz csatolt párhuzamos indokolásokban foglalt érvekkel.

II.

- [41] 1. Az Alaptörvény szerint:

„II. cikk Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

- [42] 2. A Törvény rendelkezései az elbíráláskor az alábbiak szerint szólnak:

„II. Fejezet

A magánszemély egyes jövedelmeinek különadója

8. § (1) A 9. § rendelkezései szerint meghatározott magánszemély az e fejezetben előírt adóalap után különadót fizet. A különadó a központi költségvetést illeti meg.

(2) Az e fejezetben nem szabályozott kérdésekben az Art. rendelkezései az irányadók.

9. § (1) Különadó fizetésére köteles az a költségvetési szervnél, állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból alapított, fenntartott vagy működési támogatásban részesített más szervezetnél foglalkoztatott magánszemély, aki munkavégzésre irányuló jogviszonya alapján, továbbá aki a takarékos állami gazdálkodásról és a költségvetési felelősségről szóló 2008. évi LXXV. törvény vagy a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény szerinti munkavégzésre irányuló jogviszonyban a (2) bekezdésben foglalt különadó alapnak minősülő be-

vételt szerez, kivéve azt, akinek a jogviszonya megszűnését követő naptári naptól a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvényben meghatározott saját jogú nyugellátás, korhatár előtti ellátás, szolgálati járandóság, balettművészeti életjáradék vagy átmeneti bányászjáradék kerül megállapításra.

(1a) Különadó fizetésére köteles

a) az országgyűlési képviselő, ha megbízatása megszűnésével összefüggésben az országgyűlési képviselők javadalmazásáról szóló törvény alapján vagy más jogcímen,

b) a polgármester, a főpolgármester, a megyei közgyűlés elnöke (a továbbiakban együtt: polgármester), az alpolgármester, a főpolgármester-helyettes, a megyei közgyűlés alelnöke (a továbbiakban együtt: alpolgármester), ha e jogviszonyának megszűnésével összefüggésben a polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseiről és az önkormányzati képviselők tiszteletdíjáról szóló 1994. évi LXIV. törvény alapján vagy más jogcímen,

c) az európai parlamenti képviselő, ha megbízatásának megszűnésével összefüggésben az Európai Parlament magyarországi képviselőinek jogállásáról szóló 2004. évi LVII. törvény alapján vagy más jogcímen

a (2) bekezdésben foglalt különadó alapnak minősülő bevételt szerez, kivéve azt, akinek a jogviszonya megszűnését követő naptári naptól a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvényben meghatározott saját jogú nyugellátás, korhatár előtti ellátás, szolgálati járandóság, balettművészeti életjáradék vagy átmeneti bányászjáradék kerül megállapításra.

(2) A különadó alapjának minősül az (1) és (1a) bekezdésben említett jogviszony megszűnésével összefüggésben pénzben kifizetett, vagy bármely más formában juttatott (bármely esetben a továbbiakban: kifizetett) bevételből – ide nem értve a jogviszony 2010. január 1-jét megelőző megszűnése jogellenességét megállapító bírósági határozatban megállapított összegeket, illetve a felmentési (felmondási) időnek a munkavégzési kötelezettséggel járó időszakára fizetett munkabér, illetmény összegét, továbbá a szerződéses katonák leszerelési segélyét, de ideértve a Munka Törvénykönyvről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 3. § (6) bekezdése alapján megállapodás szerint kikötött ellenérték címén kifizetett bevételt – a (3)–(4) bekezdésben foglaltak figyelembevételével megállapított összeg.

(3) A (2) bekezdésben foglaltaktól eltérően nem minősül a különadó alapjának:

a) az állami vezetők, országgyűlési képviselők, polgármesterek, alpolgármesterek, európai parlamenti képviselők, (fő)jegyzők, a köztulajdonban álló gazdasági társaságok vezető tisztségviselői és felügyelőbizottságának tagjai esetében a (2) bekezdés

szerinti bevétel kétféle forintot meg nem haladó része;

b) más foglalkoztatott esetében a (2) bekezdés szerinti különadó alapba tartozó bevételnek a hárommillió-ötszázezer forintot meg nem haladó része, valamint a jogviszony megszűnésének évében esedékes szabadság megváltása címén kifizetett bevétel, illetve a jogviszony megszűnésekor a magánszemélyt megillető jubileumi jutalom.

(4) A jogviszony 2010. január 1-jén vagy azt követően történő megszűnése jogellenességét megállapító bírósági határozatban megállapított összegek után a különadó-fizetési kötelezettséget jogcímenként a (2)–(3) bekezdés rendelkezései szerint kell teljesíteni.

(5) A különadó alapját jogviszonyonként külön-külön kell megállapítani. A különadó alapja független attól, hogy a kifizetett összeget egy vagy több adóévben kell jövedelemként figyelembe venni. Ha a bevétel megszerzése több részletben történik, azt kell feltételezni, hogy a magánszemély először a különadó-alapot nem képező személyi jövedelemadó-köteles jövedelmet szerzi meg. A nem pénzben kifizetett bevételt a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 3. § 9. pontjának megfelelő alkalmazásával kell megállapítani.

10. § A különadó mértéke a 9. § (2) bekezdése szerinti adóalaphoz a 98 százaléka.

11. § (1) A kifizető a magánszemélyt terhelő adót forrásadóként a kifizetéskor állapítja meg, vonja le, elkülönítve igazolja, az Art. 31. §-ának (2) bekezdése szerinti bevallásban vallja be, és ezen bevallás benyújtására előírt határidőig fizeti meg.

(2) Amennyiben a kifizető a magánszemélyt terhelő adót bármely okból nem vonta le, a le nem vont adót a magánszemély fizeti meg a kifizetést követő hónap 12. napjáig.

(3) A különadó alapjának 9. § szerint meghatározott összegét

a) az Szja tv. rendelkezéseinek alkalmazásában a jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni, azonban a kifizetés évére vonatkozó személyi jövedelemadó-bevallásban elkülönítve be kell vallani, és be kell számítani az Szja tv. 3. §-ának 75. pontja szerinti éves összes jövedelem megállapításánál;

b) a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló törvény alkalmazásában – figyelemmel a c) pont rendelkezésre – nem kell járulékalapnak tekinteni;

c) a b) pont rendelkezésétől eltérően, a felmentési (felmondási) időnek a munkavégzési kötelezettséggel nem járó részére kifizetett munkabért, illetmény összegét társadalombiztosítási járulékalapként és nyugdíj alapjául szolgáló jövedelemként, valamint a munkavégzési kötelezettség alóli mente-

sítés idejét nyugdíjra jogosító szolgálati időként kell figyelembe venni.

(4) A társadalombiztosítási járulékalapnak nem minősülő különadó-alap után a kifizető az egészségügyi hozzájárulásról szóló törvény rendelkezései szerint 27 százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulást fizet. A (3) bekezdés c) pontjában említett különadó-alap után a kifizető 27 százalék társadalombiztosítási járulékot fizet, továbbá a magánszemély a járulékfizetési kötelezettségét is a 10. § szerinti adó megfizetésével teljesíti.

(5) A magánszemély az adóbevallásában bevaltott különadó-kötelezettséggel szemben adóelőlegként veszi figyelembe a kifizető által levont különadót.

(6) Az e fejezet hatálybalépése előtt megszerzett, különadó-köteles jövedelmek után az adókötelezettséget a következők szerint kell teljesíteni:

a) a magánszemély a 2010. évről benyújtandó személyi jövedelemadó bevallásra előírt határidőig a különadó-kötelezettségét megállapítja és az erre a célra rendszeresített külön nyomtatványon bevallja, és az adót megfizeti;

b) a magánszemély az a) pont szerinti bevallásában megfizetett különadóként veszi figyelembe a különadó-alapba tartozó jövedelmek után a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerinti valamennyi közteher-kötelezettségét. Ha a magánszemély a 2010-ben öt törvény alapján megillető végkielégítést kapott, arra a személyi jövedelemadóról szóló törvény rendelkezésétől eltérően az évek közötti megosztást nem alkalmazhatja;

c) a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerint a magánszemély valamennyi közteher-kötelezettségét úgy kell meghatározni, hogy a magánszemély a különadó-köteles jövedelem megszerzése évére (éveire) megállapított valamennyi közteher-kötelezettségéből levonja a különadó-köteles jövedelmek nélkül – annak figyelembevételével, hogy a különadó-köteles jövedelmeket a magánszemély összes jövedelmébe az adóévben ekkor is be kell számítani – kiszámított közteher-kötelezettségét;

d) az (1) bekezdésben említett szervezet, gazdasági társaság – ide értve ezek jogutódját is – (a továbbiakban: kifizető) magánszemélyenkénti és a jövedelem juttatásának éve (évei) szerinti bontásban 2011. március 31-éig adatot szolgáltat az állami adóhatóságnak az általa kifizetett különadó-alapot képező összegről, valamint jogcímenként megbontva, az abból levont, a különadó fizetésére kötelezett magánszemélyt terhelő közterhekről;

e) a magánszemély kérésére a kifizető d) pontban említett adatokról és rendelkezésére álló, a különadó-fizetési kötelezettség teljesítéséhez szükséges adatokról a kérés beérkezését követő 30 napon belül tájékoztatja a magánszemélyt.

12. § E fejezet alkalmazásában

a) állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból alapított szervezet: az olyan szervezet, amelyben a jogviszony megszűnésének időpontjában a Magyar Állam, a helyi önkormányzat, a közalapítvány külön-külön vagy együttesen számítva többségi tulajdonnal rendelkezik azzal, hogy többségi tulajdon alatt a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény szerinti fogalmat kell érteni;

b) állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból fenntartott szervezet: az olyan szervezet, amelynek éves költségvetését a jogviszony megszűnését megelőző adóévben külön-külön vagy együttesen számítva 50 százalékot meghaladó mértékben állami önkormányzati vagy közalapítványi forrásból biztosítják;

c) állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból működési támogatásban részesített szervezet: az olyan szervezet, amelynek éves költségvetéséhez a jogviszony megszűnését megelőző adóévben az állam, az önkormányzat vagy a közalapítvány külön-külön vagy együttesen számítva 50 százalékot meghaladó mértékben nyújt működési támogatást.

Indokolt, hogy az állami vezetők, polgármesterek, (fő)jegyzők, a köztulajdonban álló gazdasági társaságok vezető tisztségviselői és felügyelőbizottságának tagjai esetében a teljes bevétel kétmillió forintot meghaladó része adóköteles legyen. Más foglalkoztatott esetében az adóköteles rész a bevétel három és fél millió összeg feletti része, de nem tartozik bele a jubileumi jutalom illetve a jogviszony megszűnésének évében esedékes szabadság megváltása címén kifizetett összeg.

12/A. § A 8–12. § rendelkezéseit – a 12/B. §-ban meghatározottak figyelembevételével – a 2010. január 1-jén vagy azt követően megszerzett jövedelmekre kell alkalmazni.

12/B. § (1) Az országgyűlési képviselő, az alpolgármester, az európai parlamenti képviselő tekintetében a 9. § az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi CX. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvénnyel megállapított (1a), (2) és (3) bekezdésének rendelkezéseit a 2011. január 1-jén vagy azt követően megszerzett, e fejezet rendelkezései szerint adóköteles bevételekre a (2) bekezdés figyelembevételével, a 2010. január 1-je és 2010. december 31-e között megszerzett, e fejezet rendelkezései szerint adóköteles bevételekre a (3) bekezdés figyelembevételével kell alkalmazni.

(2) Az országgyűlési képviselő, az alpolgármester, az európai parlamenti képviselő tekintetében a 9. § az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi CX. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvénnyel megállapított (1a), (2) és

(3) bekezdése rendelkezéseinek hatálybalépése előtt megszerzett különadó-köteles jövedelmek után az adófizetési kötelezettséget a következők szerint kell teljesíteni:

a) a magánszemély a 2011. évről benyújtandó személyi jövedelemadó bevallásra előírt határidőig a különadó-kötelezettségét megállapítja, és az adóhatóság által erre a célra rendszeresített külön nyomtatványon bevallja, és az adót megfizeti;

b) a magánszemély az a) pont szerinti bevallásában megfizetett különadóként veszi figyelembe a különadó-alapba tartozó jövedelmek után a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerinti valamennyi közteher-kötelezettségét;

c) a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerint a magánszemély valamennyi közteher-kötelezettségét úgy kell meghatározni, hogy a magánszemély a különadó-köteles jövedelem megszerzése éve megállapított valamennyi közteher-kötelezettségéből levonja a különadó-köteles jövedelmek nélkül – annak figyelembevételével, hogy a különadó-köteles jövedelmeket a magánszemély összes jövedelmébe az adóévben ekkor is be kell számítani – kiszámított közteher-kötelezettségét;

d) az országgyűlési képviselőnek, az alpolgármesternek, az európai parlamenti képviselőnek különadó-köteles bevételt juttató szervezet (a továbbiakban: kifizető) 2012. március 31-ig magánszemélyenkénti bontásban adatot szolgáltat az állami adóhatóságnak az általa kifizetett különadó-alapot képező összegről, valamint jogcímenként megbontva, az abból levont, a különadó-fizetésére kötelezett magánszemélyt terhelő közterhekről;

e) a magánszemély kérésére a kifizető a d) pontban említett adatokról és a rendelkezésére álló, a különadó-fizetési kötelezettség teljesítéséhez szükséges adatokról a kérés beérkezését követő 30 napon belül tájékoztatja a magánszemélyt.

(3) Az országgyűlési képviselő, az alpolgármester, az európai parlamenti képviselő tekintetében a 2010. január 1-je és 2010. december 31-e között megszerzett különadó-köteles jövedelmek után az adófizetési kötelezettséget a 2011. adóévben – a 11. § (6) bekezdésében foglaltaktól eltérően – a következők szerint kell teljesíteni:

a) a magánszemély a 9. § (1a) bekezdésének hatálybalépését követő második hónap utolsó napjáig a különadó-kötelezettségét megállapítja, az adóhatóság által erre a célra rendszeresített külön nyomtatványon bevallja, és az adót megfizeti;

b) a magánszemély az a) pont szerinti bevallásában megfizetett különadóként veszi figyelembe a különadó-alapba tartozó jövedelmek után a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerinti valamennyi közteher-kötelezettségét, azzal, hogy ha a magánszemély a 2010-ben öt törvény alapján megillető végkielégítést kapott, arra a sze-

mélyi jövedelemadóról szóló törvény rendelkezésétől eltérően az évek közötti megosztást nem alkalmazhatja;

c) a jövedelem megszerzése évében hatályos szabályok szerint a magánszemély valamennyi közteher-kötelezettségét úgy kell meghatározni, hogy a magánszemély a különadó-köteles jövedelem megszerzése éveire megállapított valamennyi közteher-kötelezettségéből levonja a különadó-köteles jövedelmek nélkül – annak figyelembevételével, hogy a különadó-köteles jövedelmeket a magánszemély összes jövedelmébe az adóévben ekkor is be kell számítani – kiszámított közteher-kötelezettségét;

d) az országgyűlési képviselőnek, az alpolgármesternek, az európai parlamenti képviselőnek különadó-köteles bevételt juttató szervezet (a továbbiakban: kifizető) a 9. § (1a) bekezdése hatálybalépését követő hónap utolsó napjáig magánszemélyenkénti és a jövedelem juttatásának éve szerinti bontásban adatot szolgáltat az állami adóhatóságnak az általa kifizetett különadó-alapot képező összegről, valamint jogcímenként megbontva, az abból levont, a különadó fizetésére kötelezett magánszemélyt terhelő közterhekről;

e) a magánszemély kérésére a kifizető a d) pontban említett adatokról és a rendelkezésére álló, a különadó-fizetési kötelezettség teljesítéséhez szükséges adatokról a kérés beérkezését követő 30 napon belül tájékoztatja a magánszemélyt.”

III.

[43] Az alkotmányjogi panaszok nem megalapozottak.

[44] 1.1. A végkielégítések különadója néven ismertté vált jogszabályról az Alkotmánybíróság első alkalommal az Abh1.-ben döntött.

[45] A Törvényt 2010. augusztus 13-án hirdették ki, vagyis a 2010-es adóév VIII. hónapjában. A 133. §-a tartalmazta, hogy a különadó a törvény kihirdetését követő 44. napot követő hónap első napján (2010. október 1-jén) lép hatályba, rendelkezéseit a 2010. január 1-jétől megszerzett jövedelmekre kell alkalmazni.

[46] Eredeti szabályai szerint a magánszemélyeknek különadót kell fizetniük az olyan bevétel után, amelyet a munkavégzésre irányuló jogviszonyuk megszűnésével összefüggésben szereztek meg, feltéve, hogy a bevétel a széles értelemben vett „állami” forrásból (állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból) származik és a kétmillió forintot meghaladja.

[47] A különadóra vonatkozó szabályokat eredetileg a 2010. január 1-jétől megszerzett jövedelmekre, vagyis a Törvény hatálybalépését, 2010. október 1-jét

megelőzően juttatott jövedelmekre kellett alkalmazni.

[48] A különadóról szóló Törvény elfogadásával összefüggésben augusztus 11-én kiegészült az előző Alkotmány közteherhivatali szabálya. Az alkotmánymódosítás elsősorban azt tette lehetővé, hogy az állami forrásból származó, jó erkölcsbe ütköző módon juttatott jövedelmeknél a visszaható hatályú jogalkotás általános tilalmát – amelyet az Alkotmánybíróság gyakorlata az adóévben keletkezett új kötelezettségre is alkalmazott – a Törvény mellőzze. Az Alkotmánybíróság az Abh1.-ben megállapította, hogy a különadóról szóló törvény visszaható hatálya nemcsak az alkotmánymódosításban jelzett, jó erkölcsbe ütköző módon juttatott jövedelmekre vonatkozik, hanem olyan jövedelmekre is, amelyek törvényi előírás alapján, alanyi jogon járnak. A törvényhozó által meghatározott mértékű és jelenleg is fenntartott kifizetések nem tekinthetők jó erkölcsbe ütközőnek, így ezekre a törvény az előző Alkotmány új rendelkezése alapján sem terjeszthette volna ki a visszaható hatályt.

[49] 1.2. A Törvényt az Országgyűlés a 2010. november 19-én kihirdetett 2010. évi CXXIV. törvénnyel (a továbbiakban: Módtv.) módosította. A módosítás 2010. december 30-án hatályba lépett.

[50] A Törvény jelentősen átalakult az Abh1.-ben vizsgálthoz képest. A törvényhozó felemelte a különadó-mentes bevétel összeghatárát, bizonyos körben mentesítette a saját jogú nyugellátásban részesülő személyeket és az örökösöket. Kimondta, hogy a korábbi évek adó- és járulékbevallásainak a különadóval összefüggő helyesbítései nem érintik a már megállapított nyugellátásokat. Ugyanakkor nemcsak az adott adóévre, hanem az adott adóévet megelőző ötödik adóévtől kezdődően ír elő a Törvény adókötelezettséget. Módosult az Alkotmánybíróság hatásköre is.

[51] Az Alkotmánybíróság a módosított hatáskörében eljárva, és a másodszor módosított szabályok alkotmányellenességét vizsgálva, az Abh1.-ben megállapította, hogy „törvényben meghatározott jogcímen és mértékben, bevállással lezárt adóévben, visszaélés nélkül megszerzett bevételnek a visszaható hatályú adóztatása azonban már nem az Alkotmány 70/I. §-a új (2) bekezdésének a végrehajtása, hanem az egyén autonómiájába való olyan mértékű közhatalmi beavatkozás, amelynek nincs alkotmányosan elfogadható indoka, ezért az sérti az adófizetők emberi méltóságát.” A határozat a Módtv. 2. § (1) bekezdése szövegrészét *ex tunc* hatállyal semmisítette meg, mert a normaszövegre, a szövegösszefüggésekre tekintettel nem volt lehetőség arra, hogy az alkotmányellenessé nyilvánítás jogkövetkezményei csak azokra az esetekre terjedjenek ki, amelyekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az alkotmányellenességet megállapította.

- A határozat hangsúlyozta, hogy a bevallással lezárt, 2005–2009-es adóévekben szerzett bevétel után az adóhatóság a különadót nem követelheti, azt nem kell bevallani, megfizetni, illetve a már megfizetett különadót az adóhatóságnak a magánszemély kérelmére vissza kell térítenie (Art. 124/C. §). A 2010-es adóévre a Módtv. 2. § (1) bekezdése szövegrészének hatályvesztéséig már megfizetett különadóról, a különadónak a 2010-es adóévre való fenntartásáról a törvényhozó rendelkezhet.
- [52] Az alkotmányjogi panaszok mindegyike a 2010-es adóévre vonatkozik.
- [53] 1.3. Ezt követően fogadta el az Országgyűlés az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2011. évi XLVI. törvényt (a továbbiakban: Módtv2.).
- [54] A Törvény második módosítása a törvény személyi és tárgyi hatályát érintette. Eldöntötte azt az értelmezési kérdést, hogy a különadó hatálya alá tartozik-e az országgyűlési képviselő, a polgármester, az alpolgármester, az európai parlamenti képviselő. Ezzel összefüggésben pontosította a különadó alapjának meghatározását, rendelkezett az adófizetési kötelezettség teljesítéséről. Kimondta, hogy a különadót a 2010. január 1-jén vagy azt követően megszerzett jövedelmekre kell alkalmazni. Szólt a magánszemély által a korábban hatályos szabályok szerint a 2005–2009. évekre bevallott és megfizetett különadó visszatérítéséről.
- [55] 1.4. Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése értelmében mindaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés *b)–e)* pontjában foglalt hatáskörében a központi költségvetésről, a központi költségvetés végrehajtásáról, a központi adónemekről, az illetékekről és járulékokról, a vámokról, valamint a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg.
- [56] A Törvény központi adónemről szól.
- [57] Ilyen törvény csak akkor vizsgálható felül az Alaptörvény alapján is, ha az erre irányuló indítvány az alkotmányellenesség okaként kizárólag az élethez és emberi méltósághoz való jog, a személyes adatok védelméhez való jog, a gondolat, lelkiismeret és vallás szabadsága, vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó 69. § szerinti jogok sérelmét jelöli meg.
- [58] [Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *f)* pontja (jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálata) nincs benne a hatáskört korlátozó 37. cikk (4) bekezdése felsorolásában: csak a 24. cikk (2) bekezdés *b)–e)* pontja szerepel a vizsgálódási hatáskör-korlátozás „tárgyi” terjedelménél. Ugyanakkor az indítványozók egyike sem tartozik abba a körbe, amely a Törvény nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát kezdeményezhetné.]
- [59] A jelen esetben az indítványok mindegyike az Alaptörvénynek az emberi méltóság védelméről szóló szabályaira hivatkozik. Ezért a Törvény támadott szabályai felülvizsgálhatók.
- [60] 2.1. Az Alkotmánybíróság az indítványokkal összefüggésben elsőként azt vizsgálta, hogy az indítvány tárgya nem minősül-e ítélt dolognak. A Törvény egyes szabályait illetően [8. §, 9. § (5) bekezdése, 10–12. §] fennáll mind a formai, mind a tartalmi azonosság. Habár az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a vizsgálat tárgyát képező egyes rendelkezések alkotmányossága is általában értékelhetetlen a jogszabály kontextusából kiragadva, továbbá az elszigetelt vizsgálat eredménye más összefüggésbe helyezve érvényét vesztheti [így foglalt állást az Alkotmánybíróság a 16/1991. (IV. 20.) AB határozatban, ABH 1991, 58, 60.], a jelen esetben nem változott meg a szabályozási környezet olyan módon vagy mértékben, amely új, érdemi vizsgálódást indokolna.
- [61] Azonban ezeket a szabályokat még az előző Alkotmány alapján, és nem az Alaptörvénnyel összefüggésben vizsgálta az Alkotmánybíróság. Az Alkotmánybíróság ezért a Törvény 8. §, 9. § (5) bekezdése, 10–12. §-a rendelkezéseit érdemben vizsgálta.
- [62] A Törvény többi, támadott szabálya formálisan nem azonos a korábban vizsgálttal. A Törvénynek az Abh2. közzétételét követően módosult a 9. § (1) bekezdése, a 9. § kiegészült az (1a) bekezdéssel, módosult a 9. § (2), (3) és (4) bekezdése, a Törvény kiegészült a 12/A. és 12/B. §-sal.
- [63] Amennyiben az újabb indítványt más okból, a rendelkezésnek más alkotmányossági összefüggésére történő hivatkozással, vagy tartalmilag más rendelkezés megjelölésével terjesztik elő, az Alkotmánybíróság az újabb indítvány érdemi vizsgálatába bocsátkozik. Az Alkotmánybíróság az elbírálásnál értelem szerűen felhasználja mindazokat az érveket és megállapításokat, amelyek a tartalmi összefüggésbe hozható korábbi döntésénél irányadók voltak (652/B/1997. AB határozat, ABH 1997, 752, 754–755.).
- [64] Formai szempontból más rendelkezést kell vizsgálnia az Alkotmánybíróságnak a Törvény 9. § (1a) bekezdése, (2)–(3)–(4) bekezdése, 12/A. és 12/B. §-a rendelkezéseit illetően. Ezek a 2010-es adóévre való alkalmazhatóságról szólnak, továbbá egy jogértelmezési kérdést döntenek el a különadó személyi hatályát illetően (és az ehhez kapcsolódó eljárási rendelkezéseket határozzák meg).

- [65] 2.2. Az Alkotmánybíróság először a 22/2012. (V. 11.) AB határozatban határozta meg, hogy az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben hogyan használható fel az újabb ügyekben. A határozat szerint az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak. A határozat kimondta, hogy az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni.
- [66] 2.3. Az emberi méltóság védelméhez való jog az előző Alkotmány alapjogi fejezetének élén szerepelt, és úgy szólt, hogy a Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az emberi méltósághoz, amelytől senkit nem lehet önkényesen megfosztani. Az Alaptörvény alapjogi részének II. cikke kimondja, hogy az emberi méltóság sérthetetlen, minden embernek joga van az emberi méltósághoz.
- [67] Megállapítható, hogy az Alaptörvény II. cikke az előző Alkotmány 54. § (1) bekezdésével a jelen ügyben eldöntendő alkotmányjogi kérdések szempontjából tartalmilag azonosan tartalmazza az emberi méltóság védelméhez való jogot, ezért az Abh2.-ben kibontott elvek alkalmazásának nincs akadálya.
- [68] 2.4.1. Az Alkotmánybíróság az Abh2.-ben tartalmi szempontból már eldöntötte, hogy az emberi méltóság védelméhez való jog önmagában nem nyújt védelmet a visszaható hatályú jogalkotás ellen. Az ilyen jogalkotás – az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében (903/B/1990. AB határozat, ABH 1990, 250, 251.) – nem az emberi méltóság védelméhez való jogot, hanem a jogbiztonságot sérti. Az Országgyűlés az Alkotmány 2010. augusztus 11-i, az Alkotmány 70/I. §-ára vonatkozó módosításakor kifejezetten kinyilvánította, hogy az adójogszabályok tekintetében el kíván térni az Alkotmánybíróságnak attól a gyakorlatától, amely szerint az új adókötelezettséget érintő szabályozásnál az adókötelezettség keletkezésének az időszakát, és nem a bevallás időpontját kell irányadónak tekinteni. Az előző Alkotmány 2010. november 16-án elfogadott módosítása – amely az előző Alkotmány több szakaszát érintette – szintén a 2010-es adóévben keletkezett. Ennek a módosításnak a következtében adótörvény alkotmánybírósági felülvizsgálata csak olyan, tételelesen meghatározott rendelkezésekre hivatkozva kezdeményezhető, amelyek között a jogállamhoz tartozó jogbiztonság nem szerepel. Az Abh2. megállapította, hogy az emberi méltóság védelméhez való jog sérelme nem állapítható meg pusztán azon az alapon, hogy a törvény az adott adóévben az adóévre vagy az azt követő bevallás időszakára ír elő kötelezettséget, és nem az adókötelezettség keletkezésének az időpontját veszi figyelembe. A határozat szerint a bevételnek a különadó alapjába nem tartozó részére (2 és 3,5 millió forint) és az adóéven belüli törvényt módosításra, emiatt a bevétel megszerzése óta eltelt viszonylag rövid időre tekintettel nem állapítható meg általánosságban az egyéni körülmények olyan mértékű elnehezülése, amely az emberi méltóság védelméhez való jog sérelmét felvethetné.
- [69] Az Abh2. – a jogkövetkezmények levonásánál – tartalmazza azt is, hogy a normaszövegre, a szövegösszefüggésekre tekintettel nem volt lehetőség arra, hogy az alkotmányellenessé nyilvánítás jogkövetkezményei csak azokra az esetekre terjedjenek ki, amelyekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az alkotmányellenességet megállapította. Eszerint a bevallással lezárt, 2005–2009-es adóévekben szerzett bevétel után az adóhatóság a különadót nem követelheti, azt nem kell bevallani, megfizetni, illetve a már megfizetett különadót az adóhatóságnak a magánszemély kérelmére vissza kell térítenie (Art. 124/C. §). Az Abh2. megállapította, hogy a 2010-es adóévre a Módtv. 2. § (1) bekezdése szövegrészének hatályvesztéséig már megfizetett különadóról, a különadónak a 2010-es adóévre való fenntartásáról a törvényhozó rendelkezhet.
- [70] 2.4.2. Két indítványozó azt állítja, hogy személyükre a Törvény 2011. május 14-től hatályos 9. § (1a) bekezdése és 12/B. §-a terjesztette ki az adókötelezettséget, vagyis nem a 2010-es, hanem már a 2011-es adóévben – a 2010-es adóév bevallással való lezárása után, ezért alkotmányellenesen – született az új szabály.
- [71] A két módosítás az országgyűlési képviselőkre, az európai parlamenti képviselőkre és a polgármesterekre vonatkozik. Azt a jogértelmezési kérdést dönti el, hogy a Törvény 9. §-ának eredeti (1) bekezdése hatálya alá tartozónak minősül-e az érintett személyi kör.
- [72] A Törvény 9. § (1) bekezdése értelmében különadó fizetésére köteles az a költségvetési szervnél, állami, önkormányzati, közalapítványi forrásból alapított, fenntartott vagy működési támogatásban részesített más jogi személynél foglalkoztatott magánszemély, aki munkavégzésre irányuló jogviszonya alapján különadó alapnak minősülő bevételt szerez. A gyakorlatban vitatott volt, hogy a fenti, választott tisztségviselők a Törvény alkalmazásában munkavégzésre irányuló jogviszonyban állnak-e, vagyis alanyai-e a Törvénynek. Az adótörvényekre

általában jellemző, hogy számos értelmező rendelkezést tartalmaznak, és előfordul, hogy egyes, más törvényekben is használt fogalmaknak eltérő értelmet kell tulajdonítani. Példának okáért egy másik, szintén jövedelem-típusú adóról szóló törvény 2009. december 31-ig az európai parlamenti, az országgyűlési, a helyi önkormányzati képviselői tevékenységet úgynevezett „nem önálló tevékenységnek” tekintette, és a „munkaviszonyban folytatott tevékenységgel” azonosan kezelte, az adójog szempontjából [lásd: 1995. évi CXVII. törvény a személyi jövedelemadóról (a továbbiakban: Szja tv.) 24. § (1) bekezdés *b*) pontja].

- [73] Ezzel szemben 2010. január 1-jétől az Szja tv. ugyanezeket a tevékenységeket már „önálló tevékenységnek” tekinti – ugyanúgy, mint az egyéni vállalkozó, a mezőgazdasági őstermelő, a bérbeadó tevékenységét –, jóllehet a képviselők és a polgármesterek jövedelmüket (tevékenységük ellenértékét) kizárólag a költségvetésből szerzik meg. Az Abh2. kifejezetten rögzítette a különadó személyi hatályával kapcsolatban, hogy a Törvény egyik célja az állami források, a közpénzek, az állam pénze védelme.
- [74] A különadó céljára tekintettel nyilvánvaló, hogy az Országgyűlés képviselői a Törvény elfogadásakor nem mentesültek a különadó alól, függetlenül attól, hogy a jogállásukra vonatkozó törvények és a Törvény szóhasználata mindenben összhangban áll-e egymással, vagy esetleg nem. A Módtv2. ezért a 9. § (1a) bekezdés és a 12/B-§ beiktatásakor nem új személyi körre terjesztette ki a hatályát, hanem a vitás jogértelmezési kérdést döntötte el, a Törvény szabályainak pontosítása mellett.
- [75] Megállapítható ezért, hogy a Törvény 9. §-ának eredeti (1) bekezdése hatálya alá tartozónak minősült az érintett személyi kör, így e személyeknek is a 2010-es adóévre szóló különadó kötelezettségük a Törvény elfogadásakor, 2010-ben keletkezett.
- [76] 2.4.3. Mindezekre figyelemmel a jelen ügyben nem merült fel olyan új körülmény, amely alapján az Abh2.-ben megfogalmazottaktól el kellene térni.
- [77] Ezért az Alkotmánybíróság – utalva a korábbi döntésben kifejtettekre – az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény 9–12/B. §-ai alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat elutasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2312/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3354/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz alapján indult eljárás megszüntetéséről

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.786/2010/5. számú ítéletével összefüggésben benyújtott, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 306. § (1) bekezdés *b*) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló eljárást megszünteti.

I n d o k o l á s

- [1] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdés szerinti eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.786/2010/5. számú ítéletével összefüggésben, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 306. § (1) bekezdés *b*) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítása iránt alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságnál.
- [2] Az indítványozó kérte a Ptk. 306. § (1) bekezdés *b*) pontjának megsemmisítését, valamint alkalmazásának a konkrét ügyben történő visszamenőleges kizárását. A támadott jogszabályi rendelkezés álláspontja szerint sérti az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdését, az R) cikk (2) bekezdését, a T) cikk (3) bekezdését, valamint a XIII. cikk (1) bekezdését és a XV. cikk (1) bekezdését.
- [3] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el az ügyben.
- [4] A Legfelsőbb Bíróság 2011. november 17. napján kelt levelében arról tájékoztatta az Alkotmánybíróságot, hogy a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásában a 2011. november 3. napján kelt, Pfv.VII.21.238/2011/5. számú végzésével hatályon kívül helyezte a Fővárosi Ítéltábla azon ítéletét, amellyel összefüggésben az alkotmányjogi panaszt az indítványozó benyújtotta és az ügyben a másod-

fokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

- [5] Az Abtv. 59. §-ában foglaltak értelmében az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerint, a nyilvánvalóan oka fogyottá váló ügyek esetén az előtte folyamatban lévő eljárást megszüntetheti. Az Ügyrend 63. § (2) bekezdésének *d)* pontja az oka fogyottság esetei között sorolja fel, ha rendkívüli jogorvoslat folytán a bíróság a megtámadott bírói döntést hatályon kívül helyezte.
- [6] Az Alkotmánybíróság ezért az Abtv. 59. §-a alapján, figyelemmel az Ügyrend 63. § (2) bekezdésének *d)* pontjára az alkotmányjogi panasz tekintetében az eljárást megszüntette.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1430/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3355/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VII.22.059/2011/4. számú ítéletével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó alapítvány 2012. május 15-én az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Kúria Pfv.VII.22.059/2011/4. számú ítélete ellen. Kérte az ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] Az indítványozó, aki egyúttal az egyedi ügy felpere-se, egy vállalkozási szerződésben foglalt kötelezettségek teljesítése miatt indított pert. Azt sérelmezte, hogy az alperes a beruházáshoz szükséges műszaki terveket és leírásokat állítólagos szerződési kötelezettsége ellenére nem adta át. Így, azaz a hatósági

engedély megszerzéséhez szükséges műszaki tervek és leírások nélkül hiányoztak az építési engedély iránti kérelem indítványozó általi benyújtásának előfeltételei. Erre hivatkozva pedig az indítványozó követelte az alperesnek átutalt 2 500 000 Ft vállalkozói díjelőleg visszafizetését a Ptk. 313. §-ára hivatkozva.

- [3] Az indítványozó panaszában azt állította, hogy az eljáró bíróságok tévesen állapították meg, hogy az alperes a szerződésben vállalt kötelezettségeinek eleget tett. Sérelmezte azt, hogy az I. és II. fokú, illetve a felülvizsgálati bíróság szerint a módosított szerződésben foglalt beruházás megvalósításához olyan dokumentációkra lett volna szükség, amelyekért az indítványozó további 12 227 000 Ft vállalkozói díjat lett volna köteles az alperesnek fizetni.
- [4] Az indítványozó álláspontja szerint a felülvizsgálati ítélet, közvetve pedig a hatályában fenntartott első- és másodfokú ítélet sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, továbbá 28. cikkét. Panaszában az indítványozó alapvetően az eljáró bíróságok által feltárt tények értékelését, a tényállás megállapítását vitatta.

- [5] 2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1) bekezdés *e)* pontja által az indítványokkal szemben támasztott formai követelménynek.
- [6] Az indítványozó nem fejtett ki alkotmányjogilag értekelhető okfejtést a bírói döntés alaptörvény-ellenességére vonatkozóan. Indítványa valójában a bíróságok eljárását kifogásolta, sérelmezve azt, hogy az eljáró bíróságok nem a „józan észnek”, a „társadalmi erkölcs szerinti elvárásnak megfelelő tisztes-séges módon” döntöttek. Ez a hivatkozás az alaptörvény-ellenesség részletes indokolása nélkül mindazonáltal nem alkalmas annak alátámasztására, hogy maga a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseivel.
- [7] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az Abtv. 52. § (1) bekezdés *e)* pontja és az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (5) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3004/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3356/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.605/2011/7. számú ítéletének – a Csongrád Megyei Bíróság 14.K.21.982/2010/30. számú ítéletére és a Csongrád Megyei Közigazgatási Hivatal SZ01/807-19/2010. számú határozatára is kiterjedő hatállyal történő – megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó kizárólagos tulajdonosa volt annak az ingatlannak, melynek egy részére Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata közérdekből, a Szeged-Sándorfalva közötti összekötő kerékpárút megépítése céljából kisajátítást kezdeményezett. A kisajátítási eljárás során az ingatlan forgalmi értékének, a kártalanítás összegének megállapítása céljából igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendeltek ki, akinek szakvéleményét az indítványozó nem fogadta el, mert álláspontja szerint az a legalapvetőbb szakmai elvárásoknak sem felelt meg. A Csongrád Megyei Közigazgatási Hivatal kisajátítást elrendelő határozatában a kártalanítás összegét a szakértő véleménye alapján állapította meg.
- [2] Az indítványozó a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt előterjesztett keresetében a kártalanítás összegszerűségét támadta. Vitatta a kártalanítás teljességét, az annak alapjául elfogadott szakértői vélemény megalapozottságát, és indítványozta a közigazgatási eljárásban kirendelt szakértő tanúkénti kihallgatását. A Csongrád Megyei Bíróság a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában a bíróság utalt arra, hogy a többletkártalanítás iránti igény vonatkozásában bizonyításra köteles felperest a per során tájékoztatta arról, hogy a közigazgatási eljárásban kirendelt szakértőt szakvéleménye kiegészítésére a perben felhívni nem lehet, ezért bizonyítási kötelezettségének akként tehet eleget, ha kéri igazságügyi szakértő kirendelését. A felperes a tájékoztatás és felhívások ellenére nem indítványozta szakértő kirendelését, nem előlegezte a szakértői díjat, ezért a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozta meg határozatát.
- [3] A jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében az indítványozó előadta, hogy a bíróság szakértő kirendelése nélkül, a közigazgatási eljárás-

ban kirendelt szakértő tanúként történő meghallgatásával is felülbírálhatta volna a szakértői véleményt. Álláspontja szerint a bíróság érdemi bizonyítás lefolytatása nélkül döntött az ügyben, így határozata jogszabálysértő. A Kúria hatályában fenntartotta a megtámadott ítéletet, mert álláspontja szerint is csak szakértő kirendelésével tudta volna elvégezni a közigazgatási eljárásban kirendelt szakértő véleményének felülvizsgálatát az elsőfokú bíróság. A Kúria utalt arra is, hogy mivel szakkérdésben nincs helye tanúbizonyításnak, a megyei bíróság jogszerűen mellőzte a közigazgatási szakértő tanúkenti meghallgatására vonatkozó indítványt.

- [4] 2. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.605/2011/7. számú ítéletének – a Csongrád Megyei Bíróság 14.K.21.982/2010/30. számú ítéletére és a Csongrád Megyei Közigazgatási Hivatal SZ01/807-19/2010. számú határozatára is kiterjedő hatállyal történő – megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól. Tulajdonhoz való jogának (Alaptörvény XIII. cikk (1)–(2) bekezdés) sérelmét a panaszos abban határozta meg, hogy az alkalmatlan szakértői vélemény alapján meghatározott kártalanítási összeg sérti a kártalanítás teljességének elvét. Állította továbbá, hogy a jó közigazgatáshoz és a tisztességes eljáráshoz való joga (Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése) is sérült amiatt, hogy a közigazgatási hatóság, illetve a bíróság nem tárta fel kellően a tényállást, arra alkalmatlan szakvélemény alapján, bizonyítási indítványai mellőzésével döntöttek a kisajátítási kártalanítás összegéről.
- [5] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényi feltételeit. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az a)–f) pontokban foglaltakat. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány ezeknek a feltételeknek csak részben tett eleget, mivel nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Alkotmányjogi érvelést az indítvány nem tartalmaz, az Alaptörvény rendelkezéseinek csak a felhívása történt meg az indítványozó részéről. Az indítványozó a kisajátítási kártalanítás összegszerűségének alapjául szolgáltatott szakértői véleményt, illetve annak a közigazgatási hatóság és a bíróság részéről történő elfogadását sérelmezi. Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme, a bizonyítékok értékelését, a tényállás megállapítását a rendes bíróságok végzik. Mivel

az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott feltételnek, érdemi elbírálására nem kerülhet sor, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 64. § d) pontja alapján visszautasította.

- [6] Az Alkotmánybíróság a végzés meghozatala során – figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésére is – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és 50. §-a, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdése alapján tanácsban járt el.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
előadó alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévay Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3264/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3357/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

1. Az Alkotmánybíróság a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.22.075/2010/6. számú részítélete és a Székesfehérvári Törvényszék 2.Pkf.22.267/2011/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 4. § (4) bekezdése, 108. § (1) bekezdése, 171. § (1) bekezdése, 198. § (3) bekezdése, 205. § (1) bekezdése, 207. § (1) bekezdése, 216. § (1)–(2) bekezdései, 217. § (1) bekezdése, 218. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése, 388. § (1) bekezdése; a villamosenergia fejlesztéséről átviteléről és elosztásáról szóló 1962. évi IV. törvény 7. § (1)–(3) bekezdése, 8. § (1) bekezdése; a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése, 134/A. §-a, 238. § (2) bekezdése, 260. § (1)–(2) bekezdése, 261. § (1) bekezdése, 266. § (1) bekezdése és 270. § (2)–(3) bekezdése; a távhőszolgáltatásról

szóló 1998. évi XVIII. törvény 27–29. §-ai; a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 21. §-a, 28–30. §-ai, 37. § (5) bekezdése, 48. § (2) bekezdése, 58. § (2) bekezdése, 58. § (3) bekezdése; a villamos energia fejlesztéséről, átviteléről és elosztásáról szóló 1962. évi IV. törvény végrehajtásáról szóló 40/1962. (XI. 11.) Korm. rendelet 28. § (1) bekezdése; a villamosmű átalakító és kapcsoló berendezésének elhelyezését szolgáló használati jog szabályozásáról szóló 4/1963. (X. 12.) NIM rendelete; a lakóépületek és vegyes célra használt épületek távhőellátásáról szóló 129/1991. (X. 15.) Korm. rendelet 4. § (1) bekezdése, 5. §-a, 10. §-a; a közműves ivóvízellátásról és a közműves szennyvízelvezetéséről szóló 38/1995. (IV. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése, 2. §-a, 3. § (1)–(4) bekezdései, 4. § (1) bekezdése, 5. § (2) bekezdése és (9) bekezdése, 6. § (1)–(4) bekezdése, 8. § (1)–(2) bekezdése, 10. § (1) bekezdése, 11. § (2) bekezdése, 17. § (3) bekezdése, 18. § (1)–(4) bekezdése, 24. § (1) bekezdése és (4) bekezdés d) pontja, 25. § (1)–(5) bekezdései; a távhőszolgáltatásról szóló 1998. évi XVIII. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 1/1999. (I. 1.) Korm. rendelet 17. § (1)–(2) bekezdései; Dunaújváros Megyei Jogú Város Közgyűlésének a kommunális célú távhőszolgáltatásról, a távhő- és melegvíz-szolgáltatás legmagasabb díjának megállapításáról és díjalkalmazási feltételeiről szóló 32/2000. (XI. 17.) KR számú rendelete 30. § (7) bekezdése; Dunaújváros Önkormányzat képviselőtestületének az ivóvíz- és szennyvíz-elvezetési, továbbá tisztítási díjak megállapításáról, a számlázás és díjfizetés feltételeiről szóló 2/2002. (I. 11.) KR számú rendelete 2. § (4) bekezdése, 4. §-a; valamint a felülvizsgálati eljárás új szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2002. (IV. 22.) PK-KK vélemény alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Az Alkotmánybírósághoz az indítványozó társasház közös képviselője fordult alkotmányjogi panasszal.
- [2] 1. Az Alkotmánybírósághoz benyújtott alkotmányjogi panaszra okot adó ügy három kérdéskört érint: az ivóvíz-szolgáltatás és szennyvízelvezetés szabályozását, a távhőszolgáltatáshoz kapcsolódó szolgáltatói hőközpontok elhelyezéseiért fizetendő ellenértéket, illetve a bírósági eljárással kapcsolatos egyes kifogásokat.
- [3] Az ügy lényege szerint az indítványozó társasházat (alperes) a bekötési vízmérőn mért vízfogyasztással kapcsolatos díjtartozás megfizetésére kötelezték.

A bíróság azt állapította meg, hogy ún. „közös bekötésről” van szó, tehát több társasház fogyasztása történik az alperes társasház mérőjén keresztül. A főmérő és a mellékmérők közötti fogyasztási különbség megfizetésére a jogszabály szerint a bekötési vízmérő tulajdonosa – tehát az alperes társasház – köteles, aki ezt követően a többi érintett társasházzal szemben elszámolási igényvel léphet fel. Elutasította a bíróság továbbá azt az érvelést, miszerint a társasház területén található, a 80-as években épült ún. szolgáltatói hőközpont használatára tekintettel a társasház ellenszolgáltatás illetné meg; a társasház használati díjra nem, de egyszeri kártalanításra jogosult lett volna ugyan, ám ez az igénye már elévült. Az indítványozó első- és másodfokon is elvesztette. A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárás keretében a másodfokú döntést helyben hagyta. Az indítványozó perújítási kérelmét jogerősen elutasították.

- [4] Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az indítványozó azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a rendelkező részben felsorolt jogszabályi előírásokat; az Abtv. 27. §-a alapján pedig az ügyben született bírósági döntéseknek (Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.22.075/2010/6. számú, 2011. március 2-án hozott részítélete és a Székesfehérvári Törvényszék 2.Pkf.22.267/2011/2. számú, 2012. február 8-án perújítás tárgyában hozott másodfokú végzése) az alapul fekvő döntésekre is kiterjedő hatályú megsemmisítését is kérte.
- [5] Az alapügyben az Alaptörvény Nemzeti Hitvallása több pontjának a sérelmét állította, illetve emellett a B) cikk (1) bekezdésének, M) cikk (2) bekezdésének, R) cikk (2) bekezdésének, T) cikkének, XIII. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) bekezdésének és 28. cikkének a sérelmére hivatkozott. Indokolása szerint az alkotmányossági probléma „az élő jog és az írott jog konfliktusában rejlik”: döntéseik során – hangzik az érvelés – a bíróságok nem tartották magukat az „írott jog” előírásaihoz, mely pervesztességéhez vezetett. Kérése az, hogy az Alkotmánybíróság „tárja fel az élő jogot, és állapítsa meg azt, hogy melyik jogszabály alkotmányellenessége okozza az ítélet alkotmányellenességét és az így feltárt jogszabályt semmisítse meg”. Ugyanezen ok miatt – a döntés nem az írott jogon alapul, a bíróság „jogot alkotott” – az érintett bírói ítéletek megsemmisítését is kérte. A perújítási ügyben az indítványozó az Alaptörvény R) cikke, T) cikke, XV. cikke, XXIV. cikke, XVIII. cikke, 26. cikke és 28. cikke sérelmét állította.
- [6] 2. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt állapította meg, hogy nincs hatásköre a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.22.075/2010/6. számú, 2011. március 2-án hozott részítélete valódi alkotmányjogi panasz keretében történő vizsgálatára. Az Abtv. 27. §-a szerinti valódi alkotmányjogi panasz benyújtásának a lehetősége ugyanis csak az Alaptörvény és az Abtv. 2012. január 1-jei hatályba lépésekor nyílt meg. Az indítvány tehát a benyújtás időpontjában (2011. július 12.) minden jogszabályi alapot nélkülözött, s ezt nem orvosolhatta az Abtv. sem: az Abtv. 74. §-ából – mely az Abtv. hatályba lépésekor folyamatban lévő eljárások esetében kifejezetten lehetővé teszi alkotmányjogi panasz kezdeményezését – egyértelműen az következik, hogy a törvényalkotó a törvény hatályba lépése (2012. január 1-je) előtt már jogerősen lezárt bírósági eljárások tekintetében nem kívánta megnyitni a valódi alkotmányjogi panasz lehetőségét. A panasz ezen része tehát nem befogadható, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 47. §-a és 56. § (2)–(3) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – figyelemmel az Abtv. 64. § a) pontjára – visszautasította.
- [7] Az Abtv. 23–38. §-ai alapján az Alkotmánybíróságnak szintén nincs hatásköre a Legfelsőbb Bíróság kollégiumai által kibocsátott 1/2002. (IV. 22.) PK-KK vélemény alaptörvény-ellenességének a vizsgálatára. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján az alkotmányjogi panaszban kifogásolt – egyedi ügyben alkalmazott – jogszabályok, illetve figyelemmel az Abtv. 37. § (2) bekezdésében írtakra, közjogi szervezetszabályozó eszközök és jogegységi határozatok alaptörvény-ellenességének vizsgálatára terjed ki. A Legfelsőbb Bíróság, illetve az alsóbb fokú bíróságok által elfogadott kollégiumi vélemények tehát nem tartoznak az Alkotmánybíróság által alkotmányjogi panasz alapján vizsgálható körbe, így ebben a tekintetben a kérelmet az Abtv. 47. §-a és 56. § (2)–(3) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – figyelemmel az Abtv. 64. § a) pontjára – visszautasította.
- [8] Egyéb tekintetben pedig az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a panasz érdemi vizsgálatra nem alkalmas.
- [9] A kérelem elsősorban a bírósági döntések (érdemi ítélet, perújítás tárgyában hozott végzés) tartalmi kritikája, és hiányzik belőle a támadott jogszabályok, illetve bírósági döntések, valamint a sérülni vélt alaptörvényi rendelkezések közötti konkrét összefüggéseknek az alkotmányossági vizsgálatot lehetővé tévő, egyértelmű leírása.
- [10] A Legfelsőbb Bíróság ítéletével kapcsolatos indítványból a főtítkári hiánypótlási felhívás ellenére sem állapítható meg, hogy mely jogszabályi előírásokat pontosan milyen okból tart alaptörvény-ellenesnek a panaszos. A kérelem első fele az indítványozó ügyében folytatott bírósági eljárások és meghozott bírósági döntések minden részletre kiterjedő kritikája, a körülmények, tények, előzmények bemutatása, magyarázata. Az Alaptörvény egyes előírásaira való hivatkozás több esetben általános, a

konkrét per körülményeitől és az alkalmazott jogszabályoktól független. Ezt követően kerül sor a sérelmezett jogszabályi rendelkezések felsorolására. Az indítvány említett részei közötti logikai kapcsolatot, az érdemi érvelés azonban hiányzik. Részben még azt sem lehet megállapítani, hogy pontosan mely jogszabályokat támad érdemben az indítványozó, éppen az Alkotmánybíróságot kéri, hogy a felsorolt paragrafusok közül válassza ki és semmisítse meg azokat, melyeknek az alkalmazása a számára kedvezőtlen döntéshez vezetett („az ítélet alkotmányellenességét okozza”). A perújítási kérelmet elutasító bírósági végzéssel kapcsolatban előterjesztett alkotmányjogi panaszt érintően is hasonló kifogások merülnek fel: az Alaptörvény egyes szabályaira való hivatkozás a kérelem első felében található, általános jellegű, az ezt követő indokolás pedig szinte kizárólag a bírói döntés (és ismételten az alapügy) tartalmi kritikája – immár alkotmányosági, alapjogi érvelés nélkül.

- [11] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a panasz nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1) bekezdés *b)* és *e)* pontjában írt követelményeinek, ezért azt – figyelemmel az Abtv. 64. § *d)* pontjára – az Abtv. 47. §-a és 56. § (2)–(3) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1431/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3358/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgáló bíróság Pfv.IV.20.087/2012/2. számú végzése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 235. § (1) bekezdés első mondata,

(2) bekezdése, 237. § első mondata és 270. § (2)–(3) bekezdése, valamint a felülvizsgáló eljárás új szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2002. (IV. 22.) PK-KK vélemény 1. pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Az indítványozó – jogi képviselője útján – alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1. Az indítványozó 2011 márciusában pervesztes lett a Dunaújvárosi Víz-, Csatorna-, Hőszolgáltató Kft.-vel szemben. Az ítélet ellen fellebbezett, amelyben a részletes indokolás előterjesztésére további 30 napot kért. A bíróság ennek megfelelően hiánypótlási felhívást bocsátott ki, és ebben több, mint harminc napot adott a fellebbezésből hiányzó indokolás pótlására. A határidő eredménytelen eltelte követően a bíróság a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. §-a alapján hivatalból elutasította (Dunaújvárosi Városi Bíróság 2011. május 9-én kelt, 11P.21.111/2005/126. számú elsőfokú végzése). A végzés ellen az indítványozó eredménytelenül fellebbezett (Fejér Megyei Bíróság 1.Pkf.21.150/2011/2. számú, 2011. szeptember 8-án kelt másodfokú végzése). A Kúria mint felülvizsgáló bíróság Pfv.IV.20.087/2012/2. számú 2012. március 21-én hozott végzésével pedig a Pp. 273. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján hivatalból elutasította az ügyben előterjesztett felülvizsgáló kérelmet; az indokolás szerint a támadott másodfokú végzés nem vonható a Pp. 270. § (2)–(3) bekezdésében írt – felülvizsgáló kérelemmel támadható – döntések körébe.
- [3] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján valódi alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Kúria végzésével szemben. Kérte továbbá, hogy az Abtv. 43. § (4) bekezdése alkalmazásával a megsemmisítés terjedjen ki a Dunaújvárosi Városi Bíróság elsőfokú, valamint a Fejér Megyei Bíróság másodfokú végzésére is.
- [4] Ezenkívül az indítványozó – másodlagosan – az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján régi típusú alkotmányjogi panasszal támadta a Pp. 235. § (1) bekezdés első mondatát, (2) bekezdését, a 237. § első mondatát, a 270. § (2)–(3) bekezdését, valamint a felülvizsgáló eljárás új szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2002. (IV. 22.) PK-KK vélemény 1. pontját.
- [5] Indokolásában az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásának a biztonság, a rend és az igazságosság kiteljesí-

- Ítéletábra Pf.II.20.104/2011/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt. Emellett az indítványozó az ítélettel szemben az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt is előterjesztett, melyben az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Avt.) általa észlelt hiányosságainak (azaz a jogalkotó mulasztásának) megállapítását és a jogszabály kiegészítésének elrendelését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz megindításának alapjául szolgáló ügynek az előzménye az volt, hogy az indítványozó egy polgári eljárásban egy felperes jogi képviselőt látta el, a II. rendű alperes pedig ennek a pernek a bírója volt. Az indítványozó, azaz a felperesi képviselő a per folyamán a bíróság eljárását mind verbálisan, mind arcminimikával negatívan minősítette, valamint a bírónak a bizonyítási teherrel kapcsolatos állítólagos ellentmondásos tájékoztatása miatt nemtetszését fejezte ki. Emellett sérelmezte, hogy a bizonyítási eljárás során a bíró szakértőt rendelt ki, ő ugyanis úgy vélte, hogy az ügy már ítélethozatalra érett. Ennek következményeként az eljáró bíró a tárgyalást követően, de még bírói minőségében, a tárgyalóteremben az indítványozót megkérte, hogy „a tárgyalóteremhez és a bíróság tekintélyéhez illő módon viselkedjek”, valamint kérte, hogy tartózkodjék „a folyamatos arcvágásoktól”. Ezt követően az eljáró bíró, illetve a teljes bíróság elfogultságot jelentett be az indítványozóval szemben, melynek kivizsgálására „elnöki ügyben” került sor. Az elnöki ügy intézése közben az indítványozó kérte, hogy a bíró elfogultságáról szóló nyilatkozatot megtekinthesse, azonban erre vonatkozó igényét a bíróság elutasította.
- [3] Ezt követően az indítványozó személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítása iránt pert indított, keresetét azonban a Csongrád Megyei Bíróság elutasította. Ezen ítélet ellen az indítványozó fellebbezéssel élt, a Szegedi Ítéletábra pedig – az felperes által lerovandó illeték mértékének a felemelése kivételével – a döntést helybenhagyta.
- [4] Az indítványozó ezen ítélet(ek) ellen terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, melyben arra hivatkozott, hogy – a személyhez fűződő jogai tekintetében – azok sértik az Alaptörvény R) cikkét, a VI. cikk (2) és (3) bekezdéseit. Az indítványozó azt sérelmezte, hogy az „elfogultsági nyilatkozatot” csak az általa indított személyiségi jogi per első tárgyalásán kapta kézhez, ahhoz az elfogultsági kifogás tárgyában lefolytatott elnöki ügy intézése során nem férhetett hozzá.
- [5] Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított alkotmányjogi panaszát azzal indokolta, hogy az Avt. kerüljön kiegészítésre arra vonatkozó rendelkezéssel, hogy ha a jogsértő adatkezelést a bíróság megállapítja, akkor a jogaiban megsértett adatjogosult milyen kompenzációra jogosult a nem szabályszerű adatkezelés miatt. Ebben a tekintetben tehát az indítványozó az Alkotmánybíróságtól mulasztás megállapítását és a jogszabály kiegészítését kérte.
- [6] Emellett az indítványozó a személyhez fűződő jogainak megértésére irányuló kereseti kérelme elutasítása tárgyában az emberi méltósághoz való jog (Alaptörvény I. cikk) és a jó hírnévhez való jog [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés] sérelmét állította. Álláspontja szerint az ügyben eljáró bíró valótlanságot állított, és személyét indokolatlanul bántó, sértő, lealacsonyító módon állította be. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a személyhez fűződő jogának a sérelmét a bíróságnak meg kellett volna állapítania.
- [7] 3. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz az alábbiak miatt nem fogadható be. Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Jelen ítéletben ilyen, az ügyet érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség nincs, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést az indítvány nem vet fel.
- [8] Az indítványozó alkotmányjogi panaszának lényegében a kifogásolt ítélet felülbírálatára, és a bizonyítékok újbóli mérlegelésére irányul. Az indítványozó valódi célja az Ítéletábra ítéletének nem alkotmányossági szempontú, hanem ténykérdésekben való felülvizsgálata és megváltoztatása. Az indítványozó arra törekszik, hogy az egyes törvények által részére biztosított alanyi jogainak vélt sérelmét alapjogsérelemként értékelje az Alkotmánybíróság, és ekként az Ítéletábra által eldöntött ténykérdéseket mintegy harmadfokú bíróságként vizsgálja felül és a megyei bíróság, valamint az Ítéletábra álláspontjától eltérően értékelje. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja, valamint az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esetén. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy tényt miként értékeltek), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban

- alkalmazásával – megismételt közgyűlésen egyszerű szavazattöbbséggel – hozott határozat érvényes.
- [5] Az indítványozó ezután fordult az Alkotmánybírósághoz, és – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, tehát valódi alkotmányjogi panasz keretében – a Kúria közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítása iránti perben hozott Pfv.X.22.155/2011/4. számú ítéletének – az első- és másodfokú határozatokra is kiható hatállyal történő – megsemmisítését kérte. Indokolása szerint az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését (tisztességes eljárásból való jog) és 28. cikkét (bírói jogértelmezésre vonatkozó követelmény). Úgy véli, az eljárásban „a kereset lényegét érintő jogszabály értelmezésének nyelvtani, mondhatni józan ész szerinti formáját megtagadják”. Az egyéni díjfizetésre áttérés továbbá az indítványozót „elzárja a társasházi szinten igénybevett távhőszolgáltatás figyelemmel kísérésének lehetőségétől”, továbbá a befizetett díj „többletet mutat a ténylegesen igénybevett szolgáltatás díjával szemben, de ez a többlet most a szolgáltatót gazdagítja és neki kamatozik”.
- [6] 2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a kérelem a befogadhatóság formai feltételeinek megfelel. A támadott kúriai ítélet kézbesítésére 2012. július 16-án került sor, a panaszt az elsőfokú bíróságnál szeptember 14-én – tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidőn belül – terjesztették elő. Az indítványozó szabályszerűen meghatalmazott jogi képviselő útján jár el [Abtv. 51. § (2)–(3) bekezdés]. A kérelem az Abtv. 52. § (1) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt feltételeket teljesíti.
- [7] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság tanácsa mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [8] Az Abtv. 27. §-a szerinti egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó a peres eljárás felperese. A támadott kúriai ítélet az ügy érdemében hozott, az eljárást befejező ítélet, amely ellen jogorvoslat nem állt rendelkezésre, ezért az Abtv. 27. § b) pontjának is eleget tesz a panasz.
- [9] Az Abtv. 29. §-ában foglalt feltétellel kapcsolatban az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg. A panasz pusztán az ügyben született bírósági ítéletek tartalmi kritikája: az indítványozó úgy véli, hogy a bíróság helytelenül értelmezte a Távhő tv. egyik rendelkezését. Azon túlmenően, hogy az ezzel kapcsolatos jogi érvelése sem meggyőző, az indítványozó anélkül kritizálja a bírósági jogértelmezést, hogy ennek alkotmányossági összefüggéseit – az Alaptörvény felhívott XXVIII. cikkével való kapcsolatot, a vélt alapjogi sérelem mibenlétét – feltárna. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó a bíróság döntésének alapjául szolgáló jogértelmezést vitatja, nem ad alapot alkotmányossági szempontú felülvizsgálatra. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga (...) nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés [14]}
- [10] Mindezekből következően, mivel nem jelölt meg olyan, pontosan körülírt alaptörvény-ellenességet, melyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, illetve amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúját, az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írt feltételnek, s ezért nem befogadható. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet – az Abtv. 47. §-a és 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3450/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3361/2012. (XII. 5.) AB VÉGGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Legfelsőbb Bíróság Pfv.III. 20.695/2011/6. számú ítélete alaptörvény-ellenes-

ségének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján 2011. december 28. napján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, az akkor hatályban lévő, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: régi Abtv.) 1. § d) pontja és 48. §-a alapján. Ezen alkotmányjogi panaszában a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 339. § (1) bekezdés második mondatának alkotmányellenességét állította és megsemmisíteni kérte ezen túlmenően az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság – az indítványozó számára kedvezőtlen tartalmú – 2.P.21.583/2007. számú ügyben hozott ítéletét, az azt helybenhagyó Fővárosi Ítéletábráta által 4.Pf.21.523/2012/6. számon hozott ítéletet, továbbá a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban Pfv.III.20.695/2011/6. számon hozott, a jogerős döntést hatályában fenntartó ítéletét.
- [2] Az alkotmányjogi panasz beérkezése után négy nappal lépett hatályba az Alaptörvény és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.). Ennek következményeként az Alkotmánybíróság a IV/1476-1/2012. számú végzésében hívta fel az indítványozót arra, hogy az Abtv. 26. §-ára és az 51. § (1) bekezdésére tekintettel egészítse ki indítványát, és jelölje meg, hogy az Alaptörvényben biztosított mely jogai sérültek.
- [3] Az indítványozó az Alkotmánybírósághoz 2012. március 30. napján érkezett indítvány kiegészítésében megjelölte, hogy az eredeti indítványát az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszként kívánja fenntartani a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.III.20.695/2011/6. számú ítéletével szemben. Az indítványozó ezen kiegészítésében azt állította, hogy a Legfelsőbb Bíróság jogalkalmazása az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe, C) cikk (1) bekezdésébe, R) cikk (2) bekezdésébe, a XIII. cikk (1) bekezdésébe és a XV. cikk (1) és (2) bekezdésébe ütközik, ezért kérte az Alkotmánybíróságtól a Legfelsőbb Bíróság ítéletének megsemmisítését.
- [4] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [5] Az eredeti indítvány 2011. december 28-án, a régi Abtv. 1. § d) pontja és 48. §-a szerinti alkotmányjogi panaszként került benyújtásra. A régi Abtv. alapján arra volt lehetőség, hogy a panaszos a konkrét ügyben alkalmazott jogszabály alkotmányellenességének vizsgálatát és megsemmisítését, illetve a régi Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján alkalmazhatóságának kizárását kérje.
- [6] Az Alkotmánybíróságnak 2012 előtt nem volt hatásköre a bírói döntések alkotmányosságának vizsgálatára, illetőleg megsemmisítésére. Ezt a hatáskört a 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja és (3) bekezdésének b) pontja teremtette meg, melynek részletszabályait elsődlegesen az Abtv. 27. §-a tartalmazza. A fentiekből következik, hogy az Alkotmánybíróságnak az eredeti alkotmányjogi panasz benyújtásakor nem volt hatásköre az indítványban megjelölt három bírósági döntés vizsgálatára és megsemmisítésére, csak a konkrét ügyben alkalmazott jogszabály alkotmányellenességének vizsgálatát lehetett volna indítványozni.
- [7] Megállapítható, hogy az indítvány kiegészítés szűkebb körben tartotta fenn az eredeti indítványban foglaltakat: a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.III.20.695/2011/6. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét állította és már csak ezen ítélet megsemmisítését kérte. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapította.
- [8] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a jogerős döntés kézbesítésétől (ez az időpont jelen ügyben 2011. november 17. napja) számított 60 napos határidőn belül kell az első fokon eljáró bírósághoz benyújtani. A határidő megtartása alól kizárólag az az indítványozó kap felmentést a törvény szerint, aki a 2012. január 1-je előtt benyújtott absztrakt utólagos normakontroll kérelmét terjeszti elő az Abtv. 71. § (3)–(4) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszként, de jelen ügy nem tartozik ebbe a körbe. Az Abtv. 74. § értelmében az Abtv. 26–27. §-ban meghatározott alkotmányjogi panasz eljárás az Abtv. hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárások tekintetében is kezdeményezhető. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a 3072/2012. (VII. 26.) AB végzésben kifejtette, hogy „az Abtv. 74. §-ából is – mely az Abtv. hatályba lépésekor folyamatban lévő eljárások esetében kifejezetten lehetővé teszi alkotmányjogi panasz kezdeményezését – egyértelműen az következik, hogy a törvényalkotó az Abtv. hatályba lépése (2012. január 1-je) előtt már jogerősen lezárt bírósági eljárások tekintetében nem kívánta megnyitni a valódi alkotmányjogi panasz lehetőségét”. [ABK 2012. július, 316.]
- [9] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy – az Abtv. 27. §-ára alapított – Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.

20.695/2011/6. számú ítéletével szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz nem a törvény által előírt 60 napos határidőn belül érkezett meg, így elkésettnek minősül és érdemi vizsgálatára nincs lehetőség.

[10] Az alkotmányjogi panasz elbírálása során az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság tanácsa járt el. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján a befogadás visszautasítása esetén tanácsban eljárva rövidített indokolással el látott végzést hoz.

[11] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság tanácsban eljárva az Abtv. 74. §-a, az Ügyrend 28. § (1) bekezdésére figyelemmel, a 30. § (2) bekezdés *d*) pontja alapján – tekintettel az Abtv. 30. § (1) bekezdésére és 64. § *a*) pontjára – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévay Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1476/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3362/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Legfelsőbb Bíróság Bfv.II. 1279/2010/4. számú végzése ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó egyesület 2011. szeptember 22. napján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, az akkor hatályban lévő, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: régi Abtv.) 1. § *d*) pontja és

21. § (4) bekezdése alapján. Alkotmányjogi panaszában megsemmisíteni kérte a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásában hozott Bfv.II.1279/2010/4. számú végzését, „illetőleg az annak indoklásban hivatkozott BKv. 90., EBH 1941., 1942., 2125., valamint a BH 2008/333. szám alatt közzétett döntéseit”.

[2] Az Alkotmánybíróság főtítkára 2011. október 14-én kelt levelében hiánypótlásra hívta fel az indítványozót, melyben kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság alapvetően jogszabályok, valamint a közjogi szervezetszabályozó eszközök alkotmányosságával foglalkozik és egyebek mellett felszólította az indítványozót, hogy jelölje meg az alkotmányellenesnek vélt jogszabályt, továbbá tájékoztatta őt arról, hogy amennyiben az indítvány hiányosságai pótlásra nem kerülnek, úgy az ügyben érdemi eljárásra nincs lehetősége az Alkotmánybíróságnak.

[3] Az indítványozó a 2011. november 9-én kelt hiánypótlásában a főtítkári felhívásnak csak részben tett eleget. Az indítványozó „tudomásul vette” a főtítkári tájékoztatást, és eredeti indítványához képest másodlagosan kérte a régi Abtv. 1. § *b*) pontja szerinti eljárást. Alkotmányellenesnek vélt jogszabályt azonban továbbra sem jelölt meg, a hiánypótlásban is a történeti tényállás és a BKv. 90. képezte az alkotmányjogi panasz meghatározó részét.

[4] Az Alaptörvény és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) hatályba lépése után az Alkotmánybíróság a IV/1433-1/2012. számú végzésében hívta fel az indítványozót arra, hogy az Abtv. 26. §-ára és az 51. § (1) bekezdésére tekintettel egészítse ki indítványát, és jelölje meg, hogy az Alaptörvényben biztosított mely jogai sérültek.

[5] Az indítványozó – immáron jogi képviselő útján eljárva – az Alkotmánybírósághoz 2012. március 30. napján érkezett indítvány kiegészítésében továbbra is csak annyit jelölt meg, hogy a Legfelsőbb Bíróság végzése és a BKv. 90. alaptörvény-ellenesek, azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését és 28. cikkét, továbbá kérte megsemmisítésüket.

[6] 2. Az indítványozó az Alkotmánybíróság a IV/1433-1/2012. számú hiánypótló végzését 2012. február 17-én vette át. A végzés felhívta az indítványozót, hogy alkotmányjogi panaszát az Abtv. 26. §-ára és az 51. § (1) bekezdésére tekintettel egészítse ki és jelölje meg, hogy az Alaptörvényben biztosított mely jogai sérültek. Az Alkotmánybíróságra 2012. március 30-án beérkezett hiánypótlásában az indítványozó a végzésben foglaltaknak csak részben tett eleget.

[7] Az Abtv. 52. § (1) bekezdés *a*) pontja előírja, hogy az indítványnak tartalmaznia kell annak a törvényi rendelkezésnek a megjelölését mely az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát

megalapozza. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy ezeknek a feltételeknek az indítvány nem felel meg.

- [8] Az Abtv. 52. § (1) bekezdés *b*) pontja további feltételként írja elő, hogy az alkotmányjogi panasznak tartalmaznia kell az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét. Az Abtv. 52. § (1) bekezdés *e*) pontja pedig indokolást követel meg a sérelmezett bírói döntés alaptörvény-ellenessége kapcsán. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy sem a 2011-ben előterjesztett indítvány, sem a 2012-ben előterjesztett indítvány kiegészítés nem tartalmazza az állított Alaptörvényben biztosított jog sérelmének kibontását, sem indokolást nem tartalmaz arra nézve, hogy a támadott végzés és a BKv. 90. mennyiben és milyen módon sérti az Alaptörvényben biztosított jogokat.
- [9] A fentiek tekintetében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem befogadható, mert nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott formai követelményeknek.
- [10] Az alkotmányjogi panasz elbírálása során az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság tanácsa járt el. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján a befogadás visszautasítása esetén tanácsban eljárva rövidített indokolással el látott végzést hoz.
- [11] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság tanácsban eljárva az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján megállapítja, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1) bekezdés *a*), *b*) és *e*) pontjaiban foglaltaknak, ezért az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., *Dr. Lenkovics Barnabás* s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., *Dr. Szalay Péter* s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1433/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3363/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Dunakeszi Városi Bíróság 9.P.20.903/2005/73. számú részítélete, a Pest Megyei Bíróság 1.Pf. 25.257/2010/4. számú részítélete és a Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.240/2011/5. számú részítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése *d*) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdés *a*) és *b*) pontja szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítvány arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Dunakeszi Városi Bíróság 9.P.20.903/2005/73. számú részítéletének, a Pest Megyei Bíróság 1.Pf.25.257/2010/4. számú részítéletének és a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.21.240/2011/5. számú részítéletének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.
- [2] 2. Az indítványozó házasságát a másodfokú bíróság jogerőssé vált részítéletével felbontotta. Ezt megelőzően a felek között a viszony rendkívül feszültté vált, és a felek között tárgyalások folytak az egyes vagyontárgyak közös-, illetve különvagyoni jellegéről. Az indítványozó – az elsőfokú eljárás alperese – úgy vélte, hogy egy vagyoni jogi megállapodás megkötésével a felperest megnyugtatja, és ezzel esélyt ad arra, hogy házasságuk helyrejöjjön és konszolidálódjon a helyzet. A felek a megállapodás részleteiben meg is állapodtak, és ügyvéd jelenlétében a vagyoni jogi megállapodást megkötötték. Ezt követően a felek között a kapcsolat tovább romlott, és az indítványozó házastársa a házasság felbontása iránti keresetet nyújtott be. Az indítványozó a bontóperben viszontkeresetet terjesztett elő, melyben a házassági vagyoni jogi megállapodás érvénytelenségének és semmisségének a megállapítását kérte. Az elsőfokú bíróság az indítványozó viszontkeresetét elutasította, mivel álláspontja szerint az általa megjelölt érvénytelenségi okok nem állnak fenn, a jogi

- képviselő által ellenjegyzett magánokirat esetében a szerződés érvényességét nem érinti az, hogy az ellenjegyzés jelen esetben nem az ügyvédi irodában, hanem a szerződő felek lakásán történt. Az indítványozó nem bizonyította továbbá a szerződés uzsorás jellege megállapításának egyik feltételét, hogy kiszolgáltató helyzetben volt. A feltűnően nagy értékaránytalanság kapcsán a bíróság kiemelte, hogy az indítványozó maga is úgy nyilatkozott a perben, hogy a szerződés megkötésekor tudatában volt annak, hogy az számára anyagilag előnytelen. Az ítélet szerint az indítványozó nem bizonyította a kényszer és fenyegetés jogcímén történő megtámadás feltételeinek a fennállását sem.
- [3] Az elsőfokú részítélet ellen az indítványozó fellebezéssel élt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság igen részletes, széles körű bizonyítást folytatott le, aminek eredményeként a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg a tényállást és megalapozott részítéleti döntést hozott.
- [4] Az indítványozó által kezdeményezett felülvizsgálati eljárásban a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet hatályában fenntartotta, rámutatva annak megalapozottságára és helyes indokaira.
- [5] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény 25. cikkének megsértését állította, mivel álláspontja szerint az eljáró bíróságok részítéleteikben nem tettek eleget igazságszolgáltatási kötelezettségüknek. Véleménye szerint a bíróságok nem tettek eleget az Alaptörvény 28. cikkében foglalt kötelezettségüknek sem, egyrészt a vonatkozó jogszabályok releváns rendelkezéseinek a figyelmen kívül hagyásával és megsértésével, másrészt a Legfelsőbb Bíróság korábbi eseti döntéseiben tükröződő jogértelmezések alapján sem. A részítéletek érdemi megállapításai mellett az indítványozó állítja azt is, hogy a bíróságok helytelenül alkalmazták az illeték és a perköltség megállapítására vonatkozó szabályokat is. Végezetül sérelmének alapjaként megjelöli az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése harmadik fordulátát és (3) bekezdését, mert véleménye szerint „apaként, férfiként ma Magyarországon jellemzően hátrányosan különböztetik meg az elvált férjeket, apákat egy házassági bontóper, illetve vagyonmegosztás során, tévesen és alaptörvényellenesen (korábban alkotmányellenesen) értelmezve a nemek közti hátrányos megkülönböztetés tilalmát”.
- [6] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt döntenie kell annak befogadásáról. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. § -aiban foglalt feltételeknek.
- [7] 4. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint nem fogadható be.
- [8] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény 25. és 28. cikkének sérelmére hivatkozott. Az Alaptörvény 25. cikke kimondja, hogy a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el, megállapítja hatásköreiket és szabályoz bírósági szervezeti kérdéseket. Az indítványozó az Alaptörvény 28. cikkének a sérelmére is hivatkozott. Az Alaptörvény 28. cikke azonban egy a jogalkalmazói tevékenységre irányuló értelmezési segédszabály, amelynek címzettjei a bíróságok. Az Abtv. 27. § a) pontja értelmében alkotmányjogi panaszban az indítványozó az Alaptörvényben biztosított valamely jogának a sérelmére kell hivatkozni. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó által megjelölt két alaptörvényi cikkely egyike sem tartalmaz az indítványozóra vonatkozatható Alaptörvényben biztosított jogot.
- [9] Az Abtv. 29. § alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetében fogadja be. A panasz által támadott ítéletekben ilyen, az ügyet érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség nincs.
- [10] 5. Az indítvány tartalmaz utalást az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése harmadik fordulátának és (3) bekezdésének a sérelmére is. Az Abtv. 52. § (1) bekezdés b) és e) pontjai szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, és indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikke megjelölt rendelkezéseinek sérelmeként mindössze azt állítja, hogy Magyarországon jellemzően hátrányosan különböztetik meg az elvált férjeket a bontóperekben és a vagyonmegosztás során, de az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének lényegére, mibenlétére nézve releváns, az alkotmányjogi panasz megalapozásához elegendő alkotmányjogi érvelést nem ad elő, és nem is mutat rá érdemi összefüggésre ezen jog és a kifogásolt bírói ítéletek között.
- [11] Fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 64. § d) pontja alapján – figyelemmel az Abtv. 27. § a) pontjára, a 29. §-ra, valamint az 52. § (1) bekezdés b) és e) pontjaira – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., alkotmánybíró
Dr. Lenkovics Barnabás s. k., alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., alkotmánybíró
Dr. Szalay Péter s. k., előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2447/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3364/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.21.459/2011/3. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó alkotmányjogi panasz 2012. május 23-án érkezett az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló pertörténet szerint az indítványozó mint felperes személyiségi joga megsértése miatt terjesztett elő keresetet a Fővárosi Bíróság előtt 2008-ban.
- [3] A másodfokú bíróság által hozott – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyó – jogerős ítélet szerint I. és II. rendű alperesek megsértették a felperes jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait és ezért a bíróság eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől, kötelezte őket, hogy közleményben fejezzék ki sajnálkozásukat a felperesnek, továbbá nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kötelezte az alpereseket. Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasította, így a jogalap tekintetében a felperes közel egyenlő arányban lett pernyertes, a nem vagyoni kártérítési igény tekintetében ugyanakkor az alperesek minősültek nagyobb arányban pernyertesnek.
- [4] A jelen alkotmányjogi panasszal támadott, a Kúria felülvizsgálati eljárásában hozott ítélete a jogerős másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte, az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, továbbá a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben teljes egészében elutasította.
- [5] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Fővárosi Törvényszéken, kérve a Kúria felül-

vizsgálati eljárásban hozott, Pfv.IV.21.459/2011/3. számú ítéletének felülvizsgálatát és megsemmisítését.

- [6] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jó hírnév tiszteletben tartásához való alapjogát.
- [7] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [8] 2.1. Az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére hivatkozik, azonban nem ad elő olyan érvelést, amely megindokolná a felülvizsgálati eljárásban hozott bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet. Egy ehhez hasonló, személyiségi jogi perben szükségképpen kerül szembe egymással az egyik peres fél jóhírnév védelméhez való joga és az ellenérdekű fél szabad véleménynyilvánításhoz való joga, és a bírói ítélet meghozatala után az egyik jog szükségképpen dominálni fog a másik joghoz képest. Azonban ezen jogok szembenállása és a jogvita eldöntése önmagában nem eredményez Alaptörvénnyel összefüggésbe hozható helyzetet. Az Alkotmánybíróság egy korábbi döntésében már kifejtette, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel [3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, [ABK 2012, 498].].
- [9] 2.2. Az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítvány kizárólag magánjogi jellegű, az alkotmánybírósági eljárást megelőző bírósági peres eljárásban már eldöntött jogvita ismételt eldöntésére irányul.
- [10] A fentiek tekintetében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem befogadható, mert nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott, az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi követelményeknek.
- [11] Az alkotmányjogi panasz elbírálása során az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság ta-

nácsa járt el. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján a befogadás visszautasítása esetén tanácsban eljárva rövidített indokolással el-látott végzést hoz.

- [12] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság tanácsban eljárva az Abtv. 29. §-a és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján az alkotmány-jogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévay Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2975/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3365/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi pa-nasz tárgyban meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.450./2011/7. számú ítélete alap-törvény-ellenességének megállapítására és meg-
semmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti valódi alkotmányjogi panasszal fordul az Alkotmánybírósághoz. Az indítvány arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.450/2011/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt.
- [2] 2. Az indítványozót – az elsőfokú bírósági eljárás alperesét – a felperes 10 000 000 Ft és kamatai meg-fizetésére kérte kötelezni, mert az alperes vállalta, hogy amennyiben a közös tulajdonukban álló pro-

jektég a feladatát nem tudná betölteni, úgy a javá-
ra felhasznált 10 000 000 Ft-ot a felperes részére megtéríti. A felperes szerint az alaptőke összegének felvételekor átadott alperes részére 10 000 000 Ft-ot, amelyre tekintettel az alperes egy saját kezűleg írt és aláírt átvételi elismervényt állított ki. Az alperes védekezése szerint az átvételi elismervény hamisí-tott okirat, azt ő sosem írta alá, és az ő kezeihez so-
sem került 10 000 000 Ft. A per egy későbbi szaka-
szában az alperes előadta, hogy egy régi táskájában megtalálta azt az okiratot, amely szerint a fenti összeget a felperes részére már visszafizette, erre te-
kintettel felperesnek nem tartozik. Az okiratot az al-
peres saját kezűleg készítette, azon azonban a fel-
peres aláírása, lakcímének és személyi igazolványa számának sajátkezű feltüntetése szerepel, és két ta-
nú is aláírta. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, a másodfokú bíróság viszont a kereseti kérelemnek részben helyt adva 8 517 808 Ft és ka-
matai megfizetésére kötelezte alperest. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelke-
zésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, részben tévesen állapította meg.

- [3] Ezt követően a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a jogerős másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta. Az ítélet rámutat arra, hogy az alperes szavahihető-
sége a per során megdőlt, hiszen a per első szaka-
szában, 2004-ben az átvételi elismervényről azt ál-
lította, hogy az hamisítvány, az aláírás nem tőle származik, az irat fénymásolóval montírozott és csak 2009-ben adta elő, hogy egy rég nem használt táská aljáról előkerült egy irat, amely bizonyítja, hogy a tartozását visszafizette. Az ítélet indokolása szerint, ha az alperes a 10 000 000 Ft-ot a felperes részére visszafizette volna, és erről okirat készült volna, az alperesnek erre a per legelején is emlé-
keznie kellett volna, még akkor is, ha az okirat nem állt a rendelkezésére. Az alperes azonban kizárólag azt adta elő, hogy a pénz nem került a kezeihez, il-
letve a felek között nem kölcsönügylet jött létre.
- [4] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a tisz-
tességes eljáráshoz való jogának (Alaptörvény XXVIII. cikk) és a jó hírnévhez való jogának (Alap-
törvény VI. cikk (1) bekezdés) megsértését állította. Az alaptörvény-ellenesség indokát abban látta, hogy – az elsőfokú bíróság kivételével – az eljáró bíróságok nyilvánvalóan elfogultan jártak el akkor, amikor az indítványozó bizonyítékait nem vették fi-
gyelembe, a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria elmulasz-
totta a betérjesztett bizonyítékok jogi és okszerű ér-
tékelését. A Kúria nem ismerte fel, hogy a Fővárosi Ítéltábla ítélete tényszerűen, iratellenes módon tartalmaz tényállási elemeket és valótlanságot. Emellett az indítványozó állítja, hogy a másodfokon eljáró bíróság és a Kúria a kifogásolt ítéletekben jó hírnevét sértik, mikor az eljárás során becsatolt ok-
iratot bizonyítékként nem vették figyelembe, és ez-
zel azt a látszatot keltik, hogy indítványozó hamis

okirati bizonyíték elkészítésében működött közre, illetve valótlan tartalmú vallomásokot tett a bíróság előtt.

- [5] 3. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az alkotmányjogi panasz az alábbiak miatt nem fogadható be.
- [6] Az Abtv. 29. § alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetében fogadja be. Jelen ítéletben ilyen, az ügyet érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség nincs, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést az indítvány nem vet fel.
- [7] Az indítványozó a jó hírnévhez való jog vélt sérelmét nem indokolja meg kellőképpen, és nem támasztja alá értékelhető módon.
- [8] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz fűződő joga sérelmeként elsősorban azt adja elő, hogy a Kúria tévesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Az Alkotmánybíróság hatásköre az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálatára korlátozódik. A bírósági eljárás lefolytatása, a tényállás megállapítása, az annak alapjául szolgáló bizonyítékok értékelése, mérlegelése kizárólag a rendes bíróságok feladata lehet. Ezt alapozzák meg a bíróság tényállás megállapítási feladataira és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó eljárási szabályok is. Így a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (4) és (5) bekezdései rögzítik a szabad bizonyítás elvét, azaz azt, hogy a bíróság a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, továbbá szabadon felhasználhat minden olyan bizonyítékot, ami belátása szerint a tényállás feltárására alkalmas. A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében pedig a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és annak megítélésére, hogy a rendes bíróságok egy-egy tény miként értékelnek, az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. Az indítványozó beadványában nem állított olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni.
- [9] 4. Mivel a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 4.Pfv.VI.21.450/2011/7. számú ítéletével összefüggésben az Abtv. 29. §-ában meghatározott, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenes-

ség nem állapítható meg, az Alkotmánybíróság tanácsa – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-a és 30. § (1) bekezdése, továbbá az 56. § (2) és (3) bekezdése, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2012. november 26.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k., Dr. Lenkovich Barnabás s. k.,
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k., Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3060/2012.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3366/2012. (XII. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Kfv.I.35.246/2011/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, kérve a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Kfv.I.35.246/2011/7. számú ítélete vizsgálatát és megsemmisítését.
- [2] Az indítványozó mint I. r. felperes – a II. r. felperessel közösen – adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított pert az alperes ellen. A peres eljárás tárgya az volt, hogy az I. r. felperes és a II. r. felperes terhére az alperes (a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága) jogelődje (az APEH Dél-dunántúli Regionális Igazgatósága) 2009. évben hozott határozatával 8 257 500 Ft adóhiánynak

- minősülő személyi jövedelemadó különbözetet, 4 128 750 Ft adóbírságot és 3 420 075 Ft késedelmi pótlékot állapított meg. A közigazgatási határozat ellen, annak felülvizsgálata tárgyában, a felperesek pert indítottak a Somogy Megyei Bíróságon, a bíróság a felperesek keresetét a 20.K.21.732/2009/18. számú ítéletével elutasította.
- [3] Az ítélet ellen a felperesek felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő. A Kúria a Kfv.I.35.246/2011/7. számú ítéletében a Somogy Megyei Bíróság 20.K.21.732/2009/18. számú ítéletét hatályában fenntartotta.
- [4] Az indítványozó álláspontja szerint az ügyben a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdését megsértve az adóhatóság nem derítette fel kellően a tényállást, és ennek következtében megalapozatlan határozatot hozott. Ennek következtében a Somogy Megyei Bíróság 20.K.21.732/2009/18. számú ítélete az ügy érdemi elbírálására kihatóan az Alaptörvénybe ütköző, illetve jogszabálysértő, mivel az ügyben eljáró adóhatóság eljárása és határozatai tekintetében anyagi jogi, az ügy érdemét érintő, jelentős jogszabálysértésekre került sor. A bíróság ítélete – az indítványozó álláspontja szerint – ezért sérti az Alaptörvényben meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot [XXVIII. cikk (1) bekezdés], a gazdaságban való részvételnek megfelelő hozzájárulási kötelezettség elvét a közös szükségletekhez (XXX. cikk), a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot (XXIV. cikk), a bírák törvénynek való alárendeltségének elvét [26. cikk (1) bekezdés] és a tulajdonhoz való jogot [XIII. cikk (1) bekezdés].
- [5] Az alkotmányjogi panasz az Abtv.-ben meghatározott befogadhatósági formai feltételeknek megfelelt.
- [6] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. Az alkotmányjogi panaszban megjelölt jogorvoslathoz való jog, a tulajdonhoz való jog, illetve a tisztességes eljáráshoz való jog mind alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, azonban az indítványozó alkotmányjogi panaszában ténylegesen a tényállás vizsgálatát, ezen belül a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak a lefolytatott revízió során a közigazgatási hatóság és a jogorvoslati eljárásban eljáró bíróság általi értékelését sérelmezi. A közigazgatási hatósági határozat kapcsán a panaszos álláspontja szerint az eljáró adóhatóságok nem derítették fel kellően a tényállást és ennek következtében megalapozatlan határozatokat hoztak, a panaszos lényegében a bizonyítást vitatja.
- [7] A tényállás tisztázása és a bizonyítékok értékelése a közigazgatási határozatot hozó közigazgatási hatóság, valamint a jogorvoslati eljárásban eljáró bíróság feladata. A megyei bíróság ítéletében megállapította, hogy az eljáró illetékes állami adóhatóságok a tényállást kellőképpen feltárták, a szükséges mértékű bizonyítást lefolytatták, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság alaposan feltárt tényállásból jogszerű következtetést vont le.
- [8] A tényállás felderítése, annak vizsgálta nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik, és az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel, ezért az alkotmányjogi panasz nem fogadható be, az Abtv. 29. §-a szerinti tartalmi követelményeknek nem felel meg. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján csak a bírói döntést érdemben befolyásoló, pontosan körülírt alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre. Az indítványozó sem a bíróságok eljárásával, sem a bírói ítéletek érdemével kapcsolatosan nem állított olyan pontosan körülírt alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [9] Fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételnek, és alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-ában fennálló befogadhatósági akadály miatt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2012. november 29.

Dr. Holló András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2971/2012.

Az Alkotmánybíróság Határozatai az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg.
A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, szükség esetén anonimizált változatú szövegét tartalmazza.
Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen,
díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.mkab.hu

A szerkesztésért felel: dr. Bitskey Botond, az Alkotmánybíróság főtítkára
layout: www.estercom.hu

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu
Felelős kiadó: Majláth Zsolt László ügyvezető igazgató
HU ISSN 2062–9273